ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

7

OKT. - NOV. 1968

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge,
tlf. Lynge (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionsekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:

Willy Wegner,
Østre Strandvej 19,
2650 Hvidovre/Avedøre.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 32,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. (Se ovenfor).

Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „U F O - N Y T"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omk. 1. dec.

WESTERMANN, SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, 8900 Randers, tlf (06) 43 10 05, giro nr. 11 77 25.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, København, 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Ovesættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. (01) 86 16 77.
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2.sal th. 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

10 år - et tilbageblik

UFO-NYT jubilæum. Den 1. NOV. er det 10 år siden bladet blev startet. 10 år er ikke meget og normalt ikke noget man plejer at gøre noget ud af, men når man tænker på formålet med bladet og de vilkår det har haft at arbejde under, kan der vel nok være grund til at stoppe lidt op og forsøge at gøre status. Der har i årenes løb eksisteret mange UFO-blade og nye kommer stadig til, men kun de færreste har formået at fortsætte.

UFO-NYT startede som et organ for SUFOI. Den 15. december 1957 trådte organisationen SUFOI eller Syd-Jydsk UFO investigation frem for offentligheden med daværende kaptajnløjtnant H. C. Petersen som leder. Organisationens navn blev valgt ud fra dens geografiske beliggenhed, men allerede i februar 1959 havde interessen for og arbejdet med UFO-sagen bredt sig så meget, at SUFOI nu kom til at stå for „Scandinavian UFO-investigation".

Udgivelsen af UFO-NYT skete for at efterkomme et udbredt ønske om at få et dansk tidsskrift, der i lighed med tilsvarende udenlandske, skulle bringe UFO nyt fra hele verden. Ved bladets start bestod SUFOI af 19 afdelinger i Danmark og man samarbejdede herhjemme med organisationerne UFO-FYN, D.I.S.C. og NORDISK UFO, samt med organisationer i England, Tyskland og Holland.

Foruden bladets grundlægger H. C. Petersen har UFO-NYT i årenes løb haft en lang række medarbejdere. Gamle ufologer vil nikke genkendende til navne som Roald Nørskov, Poul Krogh, Thorkild Hansen, Ensio Slej, Børge Panduro, Gunnar Weichardt, Gerda Rørbæk Nielsen, Vagn Dybkjær, Børge Jensen, Leif E. Pedersen, Poul Mathiesen og Erling Jensen. Uden disse menneskers indsats og den hjælp bladet fik fra mange unavngivne ufologer, ville det ikke have eksisteret i dag.

Ikke alle disse medarbejdere vil være at finde i SUFOI i dag, idet flere medarbejdere forlod SUFOI for at følge andre veje i UFO-arbejdet. Vore intentioner har altid været gode, men som det så ofte er gået viste det sig svært at omsætte selv de ædleste motiver i praksis. Vi kan beklage, at udviklingen fik dette forløb, men det var nok uundgåeligt; vi kan i det mindste give en forklaring herpå.

Da UFO-arbejdet startede her i Skandinavien, skete det på grundlag af en meget begrænset viden. Ufologernes eneste fællestræk var overbevisningen om „De flyvende tallerkeners" eksistens, på alle andre områder var vilkårene ulige. Vi trådte ind i UFO-arbejdet med vidt forskellige forudsætnlnger og sikkert også med forskellige hensigter. Strømmen af UFO-oplysninger fra hele verden ville derfor på forhånd blive vurderet forskelligt. Det objektive kan undertiden blive belastet af vore hensigters subjektivitet. Vi ville (og vil) sikkert alle det samme, men blot ved at gå forskellige veje, og når afstandene derfor med mellemrum bliver for store, tvinges man til at gøre status og træffe et valg. Forhåbentlig har vi alle fulgt en kurs, som både kan være til gavn for UFO-arbejdet og til glæde for hver enkelt ufolog.

I de ti år, som er gået har SUFOI og UFO-NYT sat mange ting i gang, noget er lykkedes og en del er slået fejl. Vi har gjort forskellige forsøg på at etablere fastere rammer om organisationens arbejde, dels af interne grunde til støtte for grupperne, og dels af externe for at skabe den fornødne kontakt til befolkningen. Manglende midler, men måske også manglende forståelse for individuelle hensyn har forhindret os i at nå de mål, vi tilsigtede.

I 1960 forsøgte vi at dække interesse-spredningen ved sideløbende med UFO-NYT at udgive tre studiehefter

- *Kontakt-programmet*
- *Kosmologi*
- *Teknisk studiehefte*

gennem hvilke man ved mere detailleret stofbehandling ville hjælpe og støtte gruppearbejdet, til gavn for en dybere forståelse. Dette eksperiment var en udfordring både for udgiverne og læserne, men det blev ikke nogen succes. Hefterne blev solgt i så lille et antal, at udgivelsen måtte standses efter kun ét år

og gav en økonomisk lussing, som lærte os noget om bladvirksomhedens mere praktiske sider.

Denne dyrekøbte erfaring fratog dog ikke SUFOI og UFO-NYT lysten til at fortsætte sin forlagsvirksomhed, for behovet var der jo fortsat. På H. C. Petersens initiativ blev der i tiden 1959–1965 udgivet flere bøger og mindre hefter bl. a.

„Telepati“, George Adamski (1959)
„Kosmisk Filosofi“, George Adamski (1960)
„Jordiske flyvende tallerkener“, H. Hiemenz(1960)
„SUFOI Kongressen“ (1963)
„Report from Europe“ (1964)

Efter redaktionsskiftet i 1965 fortsattes forlagsvirksomheden, omend med en noget ændret kurs. Fra 1965–1968 er udgivet:

„Mars den gådefulde planet“ (1965)
„UFO-ORIENTERING“ (1966)
„UFO-BILLEDHEFTE“ (1966)
„UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?“, James E. McDonald (1967)
„Trinidade Observationerne“ (1967)

De to største succeser har så ubetinget været „UFO-ORIENTERING“, som blev solgt i 4000 eksemplarer, og „UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid“, som indtil nu er udsendt i 1500 eksempl.

UFO-NYT har lige fra starten søgt at give en saglig orientering om UFO-sagen og dermed beslægtede problemer. Stofvalget har altid været og vil også fremover være vanskeligt. Vi har i årenes løb begået adskillige fejltagelser og har et par gange engageret os i fænomener, som vi burde have undgået. Vi håber dog, at vi alligevel har haft held til både at kunne give ufologer og andre læsere så tungtvejende informationer, at indstillingen til og arbejdet med sagen må antage saglighedens karakter.

I de senere år har SUFOI og UFO-NYT forsøgt at få en dialog i gang med videnskaben og skabe en positiv indstilling til fænomenet „De fl. tall.“ hos myndigheder og politikere.

I december 1967 rettede vi således en henvendelse til

Den danske regering
Det danske folketing
60 danske videnskabsmænd
Den danske presse

Fra pressen fik man de mest positive reaktioner, medens der fra politisk hold ikke kom så meget som en bekræftelse på modtagelsen af de tilsendte materialer, en holdning, som åbenbart er typisk dansk. I udlandet plejer politikere og politiske institutioner dog på trods af officiel negativ holdning til fænomenet at udvise så megen høflighed at svare.

Det er derfor vanskeligt i dag at vurdere dette initiativ. Resultater vil måske trods alt vise sig på lidt længere sigt.

SUFOI og UFO-NYT startede i stærk modvind. Det var ikke let at være ufolog og mange midler blev taget i brug for at stoppe vor virksomhed. Det er da også, ikke mindst i de første år, lykkedes at skabe så afskrækkende et billede af SUFOI og ufologerne, at det har været og undertiden stadig er vanskeligt at komme i forbindelse med folk, som har set noget. Dette har givet forhindret SUFOI i at få fat i mange værdifulde rapporter.

Der er dog sket positive ting i løbet af de 10 år. Pressen har gradvis ændret sin holdning fra den helt negative til en mere neutral indstilling. Flere og flere videnskabsmænd har ændret holdning til sagen. Men vi må nok desværre indrømme, at disse ændrede signaler mere skyldes udenlandske forhold og personer. Derimod har danske ufologer gennem årene medvirket til at udbrede kendskabet til „De fl. tall.“ til stadig større kredse i Skandinavien.

Vor virksomhed har derfor langtfra været spildt, men opgaven er endnu ikke løst; vi må stadig indsamle oplysninger og virke gennem vore informationer.

På 10-årsdagen sender vi alle vore læsere og medhjælpere gennem årene en hilsen og en tak. Vi har stadig brug for Deres hjælp og støtte for fortsat at kunne virke til gavn for UFO-sagen i Skandinavien.

red.

– Stå ikke bare dér og glo, Børge, VINK . . .

Revy . . .

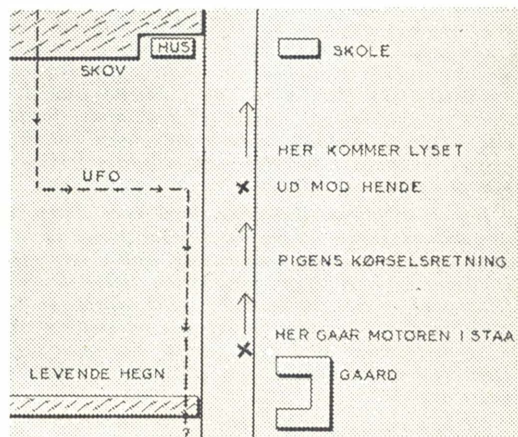
I dette afsnit bringer vi uddrag fra de forgangne år, idet vi har valgt både skandinavisk og udenlandsk stof, hovedsageligt fra observationsområdet. Ved disse udpluk håber vi at give læserne et indtryk af, hvad der gennem perioden er blevet set verden over. Når vi udelukkende har holdt os til bestemte stofområder skyldes det, at meget af det øvrige stof enten kræver yderligere belysning eller er tidsbestemte.

Vi håber, at både ældre og yngre ufologer må finde enkelte beretninger, som de ikke er stødt på før. *red.*

UFO standser knallertmotor.

Den 5. september 1958 kl. 2115 var en ung pige på vej hjem fra forretningen på sin knallert. Hun kørte ad en ubebygget strækning på en kommunevej på Nordvestfyn. Hun havde netop passeret en gård, da motoren på knallerten gik i stå. Hun var ikke ukendt med knallertmotorer, og hun stod af for at forsøge at få motoren i gang igen. Hun fandt ingen fejl ved motoren, men hun kunne til trods herfor ikke få den startet igen. Hun opgav at pille mere ved den, slog motoren fra og satte sig op på knallerten og trådte den som almindelig cykel.

Hun var lige kommet op og havde kørt et lille stykke, da hun inde over en skov vel en halv kilometer foran sig til venstre så et rundt, stærkt lys, som lyset fra en stærk billygte, komme imod sig. Hun så, det gik nedad mod jorden, og da det nåede ned til ca 1 m over jorden, blev det i denne højde under resten af begivenheden. Der var ligesom korona om lyset, så det oplyste marken nedenunder. Der var tre marker langs vejen til venstre for hende, og det var på den mark længst borte fra hende og ca. 200 m inde på marken, at lyset befandt sig nu, mens det stadig kom imod hende, altså parallelt med landevejen. Da hun var ca. midtmellem gården og skolen, drejede lyset uden at nedsætte hastigheden (som vel var 30–40 km/t) brat til venstre i en 90 graders vinkel og kom nu lige ud

mod vejen, hvor hun befandt sig. Hun blev angst og trådte kraftigt til i pedalerne for at komme væk. Lyset blev stærkere og kom nærmere og nærmere.

Da lyset var to tre meter fra venstre side af vejen, hun kørte på, troede hun, det ville fare imod hende, men pludselig, netop da det var ud for hende, lavede det et 90 graders drej til højre og fortsatte uden at ændre hastighed langs vejkanten og blev borte bagved hende. Hun fortsatte fremad trædende

den tunge knallert, og hun turde ikke se sig tilbage. Hun tænkte bare på at komme hjem.

Da hun kom hjem, afleverede hun knallerten til cyklesmeden og bad ham reparere den, da motoren ikke ville gå.

Næste morgen, da hun hentede knallerten for at køre til forretningen, spurgte hun reparatøren, hvad der havde været i vejen med motoren. Han svarede, at den gik, da han startede den, og at der ikke havde været det mindste i vejen.

Hun fik senere på dagen oplyst, at to mænd fra hendes hjemby havde set en lysende genstand på himlen kort før hendes hændelse, og genstanden havde fløjet i den retning, hun kom af.

Under afhøringen gav hun et tillidsfuldt og ærligt indtryk, som giver grund til at antage, at hendes fortælling er sandfærdig. Hun har ikke tidligere oplevet noget lignende, og hun var tilsyneladende ukendt med UFO'er. Det er hun ikke længere nu.

(Der fandtes ingen spor på obs.-stedet). (r. 36.)

UFO-FYN

UFO-NYT nov. 1958 (Nørskov)

Aabyhøj, i november 1958

Bedes optaget i „UFO-nyt".

Selv i et spørgsmål om rumfart må det anses for god latin at stå med begge fødder fast plantet i gamle moder jords sikre overflade. Denne påstand er ikke fremsat for at blive anset for en vittig hund; – faktisk har den en yderst alvorlig baggrund. Det kan ikke have undgået SUFOI's opmærksomhed, at man i spiritistiske kredse er begyndt at vise en – ganske vist komplet misforstået – men ikke af den grund mindre påfaldende interesse for vort arbejde. – Det er med et mildt ord pinende galt! Konsekvenserne er lette at få øje på; men uoverskuelige i deres omfang. Vi må klart og utvetydigt tage afstand fra enhver indgriben fra nævnte kant. Får den anskuelse, at vi accepterer disse kredses udlægning af problemet omkring de flyvende tallerkener, tag i den brede befolknlng; så kan vi med det samme afskrive enhver mulighed for støtte fra nøgterne mennesker. Og det er jo dog i højeste grad den støtte vi arbejder på! Mister vi den smule forståelse – som i sandhed, takket være almen latterliggørelse, er ringe i forvejen – så vil hele forskningen gå i stå af sig selv.

Jeg er et tolerant menneske, hvad sære afarter af trossamfund angår; og jeg har personligt lige så lidt imod spiritisme, som mod enhver anden form for sektdannelse. Intet ligger mig fjernere end at drage i felten mod en trosretning, men i dette tilfælde er det spiritismen, som generer en sag, der interesserer mig – og derigennem altså også generer mig personligt. Dette skal derfor opfattes som et forsvar – ikke som noget angreb!

Vi kan ikke forhindre spiritistiske elementer i at opfatte rumskibene på deres måde, – og bør forresten heller ikke forsøge på det. Men vi må på alle måder gøre befolkningen forståelig, at vi arbejder på et mere fornuftbetonet plan.

Men lad mig med det samme komme til min reelle baggrund for dette indlæg: – Et møde i en spiritistisk kirke, hvor aftenens eneste emne var de flyvende tallerkener! Der var i forvejen annonceret kraftigt i den lokale presse, og af let forståelige grunde overværede jeg mødet. Det tør antydes, at det var noget i retning af en oplevelse! Man havde indforskrevet en taler, som ganske vist i hovedsagen holdt sig til højtlæsning af forskellige bøger om emnet, idet han flittigt favouriserede Frank Scully. Ind imellem tilføjede taleren spredte betragtninger af egen tilvirkning. Disse var langt fra kedelige, men kan med føje betegnes som meget svagt underbyggede. I sig selv er dette, at holde en tale over emnet „flyvende talerkener" for en spiritistisk menighed en hovedløs gerning. Det burde ethvert fornuftigt meneske kunne indse. Men dertil kom det uheldige, at annoncerne selvsagt havde lokket en hel del uskyldige ofre genem tælleapparaterne. Jeg vil løseligt anslå, at omkring en trediedel af de fremmødte var ikke spiritister. Til gengæld vil jeg meget nødigt anslå, hvad disse mennesker mente om vort arbejde, da de med undrende blikke traskede hjem til aftenkaffen for at tygge på deres nyerhvervede viden om Frelserens himmelflåde, der lystigt svævede omkring i rummet, for at afvente det tidspunkt, da menneskeheden er moden til den evige fred. Denne udlægning må ikke opfattes som et blasfemisk anslag fra min side. Det er kun i sin direkte form, hvad man fik oplyst. Og var man i tvivl, kunne man – med beredvillig hjælp fra et medie – blive overbevist herom. Lad mig lige for en ordens skyld indskyde, at mediet ikke var tilstede; jeg fik oplysningen som svar på en forespørgsel. Da jeg senere høfligt antydede at det var tvivlsomt om Jesus virkelig var øverstbefalende over bemeldte rumflåde – Jesus spiller nemlig en lidt anden rolle i min religion – blev både jeg og taleren afbrudt af en kvinde. Jeg tror såmænd, at hun både var et godt og et rart menneske; men hun fremsatte i hvert fald en påstand, der vistnok stod helt uden konkurrence fra talerens sensationelle oplysninger der – i det mindste for en tid – blev stillet helt i skyggen. – Det viste sig nemlig, at omtalte dame kunne modgå min vantro dermed, at Jesus selv daglig vandrede ture ved hendes side, og ved disse lejligheder havde betroet hende visse ting sagen vedrørende! Nu ved jeg meget vel, at damen ikke havde begrebet et muk af det hele – og at det på en måde var synd for menigheden, at episoden opstod. Jeg har indtrykket af, at det var for stærkt, selv for den spiritistiske menighed.

Når jeg alligevel bruger eksemplet, så er det kun for at vise, hvor forfærdelig en gang biksemad disse kredse laver til os . Man MÅ vel give mig ret i, at det er mere end ærgerligt. Hvis det lykkedes at afholde blot et begrænset antal møder af den art – uden indgriben fra vor side – så vil enhver, der arbejder med sagen, meget snart blive anset for komplet og uhelbredelig tåbe.

Jeg ville meget nødigt forsøge at tage en rapport fra et menneske, der har oplevet tallerken-problemet fra den synsvinkel.

Det er givet, at hemmeligheden bag de flyvende tallerkeners tilstedeværelse i luftrummet omkring vor klode indeholder en mængde problemer som vi, med vor viden, er ude af stand til at fatte. Det er hævet over enhver tvivl, at vore rumbrødre – jeg synes det er et smukt ord – er i stand til at udføre ting, der for os umiddelbart må forekomme som trolddom. Men det er en tændstik også for en buskmand. Det er kun et spørgsmål om indsigt og udvikling. – Så hvorfor gøre det mere indviklet og mystisk end strengt nødvendigt. Jeg har i tiden læst en del behjertede forsøg på at forklare tallerkenernes oprindelse og beskaffenhed, og det er påfaldende, så ivrige man er efter at sikre sig, at nøgterne mennesker er tvungne til at tage afstand fra problemet. Sidst læste jeg en artikel i „Psykisk forum", hvor forfatteren var himmelhenrykt over at have fundet stof til eftertanke i, at to forskellige skribenter med års mellemrum havde beskrevet et mystisk folk, og kaldt det henholdsvis Deva'er og Dero'er. Ja – det er jo et ejendommeligt sammentræf, – forudsat altså, at den ene ikke havde hørt om den anden ! ! !

Men altså igen et af disse fremskridtsvenlige forsøg, hvor forstandige mennesker griber sig til hovedet og siger: – „Hvad er det dog for noget rendyrket pip, disse mennesker beskæftiger sig med?"

Vel har vore rumbrødres tekniske og åndelige udvikling nået et stade, som rækker ud over det VORE hjerner kan fatte; men de besidder ingen hemmeligheder som vi, eller vore efterkommere, ikke vil kunne lære SELV at udføre. Det gælder såvel i teknisk som i åndelig henseende. Det burde være sund, logisk tænkning for enhver. Lad så gå, at enkelte vil blande reinkarnationsteorien ind i sagen. Det er et spørgsmål om tro eller ikke tro i forbindelse med en tanke, der – trods alt – kan påvises svage konturer af noget der ligner bevisførelse for. Men enhver anden form for forsøg på at gøre problemet mere indviklet, end det er ifølge sagens natur, bør afvises. Vi er nøgterne mennesker, der arbejder med en sag, der efter vor overbevisning vil blive af største betydning for vor fremtid! Vi er ikke overskruede fantaster! Lad os slå det fast!

Med hilsen til alle grupper
LOCKHARDT
SUFOI - AABYHØJ

UFO-NYT dec. 1958

Piloter fra luftvåbnet tilbringer 40 min. sammen med tallerkener

Fra „Flying Saucer Review"

Om natten den 4. september 1957 startede der fra Ota luftbasen (39 grader 12' N - 08 grader 55' V) i Portugal kl 1921 GMT en formation på fire jet jager-bombere, F-84 af amerikansk fabrikat. Piloterne, der var med, var tre sergenter og jeg selv, der var flight-commander. Ordren lød på rutine natnavigation i en højde af 25.000 fod (8 km) mellem Ota basen og den spanske by Granada (37 grader 11' N - 03 grader 36' V), den portugisiske by Portalegre (39 grader 19' N - 07 grader 25' V) og til slut den portugisiske landsby Coruche (38 grader 58' N - 08 grader 32' V). Der ville vi lave en simuleret ADF/GCA let-down.

På den første del af vor flyvning, d.v.s. den, der ligger mellem Ota luftbasen og Granada, gik alt planmæssigt, og der blev ikke registreret noget unormalt. Vi havde klar nat med en næsten fuld måne og en skyfri himmel. Sigtbarheden var rapporteret til 50 miles.

Efter passage af Granada klokken 20,06, da vi begyndte at dreje til en ny kurs mod Portalegre, bemærkede jeg til venstre for mig og over horisonten et usædvanligt lys. Vi fuldførte drejningen, og jeg koncentrerede mig om førnævnte lys. Jeg må tilføje, at jeg efter 3–4 min. nøje observation besluttede mig til at underrette de andre. På dette tidspunkt fortalte piloten, der fløj til højre for mig, at han allerede havde bemærket det. De to andre piloter, som fløj til venstre for mig, havde endnu ikke set noget. Vi begyndte nu at diskutere opdagelsen over radioen, og vi prøvede alle mulige forklaringer, men ingen syntes at give en fornuftig forklaring på det vi så. Det observerede objekt lignede en meget klar stjerne, usædvanlig stor og pulserende med et lys, som ustandseligt skiftede farve. Farven skiftede fra dyb grøn til blå gennem gule og røde farvetoner

Til at begynde med troede vi, at det var en eller anden stjerne, måske Venus, selv om vi ikke kunne forveksle det, vi så, med en stjerne. Vi slog da også snart en streg over Venus-hypotesen, fordi vi nu med sikkerhed havde identificeret denne planet. Efter at have taget andre ting som balloner, fly, himmellegemer o.s.v., med i betragtning uden at finde noget svar, var vi mest stemt for at glemme sagen. Da pludselig voksede objektet meget hurtigt, idet det antog en størrelse, der var 5–6 gange dets tidligere størrelse. Før vor forbavselse havde fortaget sig, begyndte objektet at skrumpe ind sam-

tidig med, at det næsten forsvandt i horisonten som en netop synlig, gul prik. Disse udvidelser og sammentrækninger fandt sted adskillige gange, men uden at blive periodiske. Den relative retning mellem objektet og os var hele tiden den samme, d.v.s. ca. 40 grader til venstre for os, og vi kunne ikke finde ud af, om forandringer i størrelsen skyldtes meget hurtige fremrykninger eller tilbagetrækninger indenfor samme sektor, eller om forandringerne fandt sted stationært. Hvis det første er tilfældet, ville farten være forfærdelig og langt ud over hvad ethvert luftfartøj, vi har hørt om, kan præstere. Efter 7 til 8 minutter på denne måde, havde objektet gradvis foretaget en bevægelse ned mod horisonten, så den stod i en position ca. 90 grader til venstre for os. Lidt før vi nåede byen Portalegre, kl. 2038, besluttede jeg at afbryde øvelsen og foretage et drej i den direkte retning af Coruche, idet vi ikke var under kontrol og således frit stillet. Vi drejede ca. 50 grader og stadig holdt objektet sin position ca. 90 grader til venstre for os, hvilket ikke kunne være muligt for et stationært objekt.

På dette tidspunkt var fænomenet noget under vor flyvehøjde, der var 25.000 fod, og tilsyneladende ganske nær, og den viste sig klar rød og så ud som en bønne i udstrakt arm. Efter nogle minutter på vor nye kurs opdagede vi en lille cirkel af gult lys, der tilsyneladende kom ud af objektet, og før vor forbavselse havde lagt sig, så vi 3 andre cirkelrunde lys til højre for objektet. Vi kunne ikke anslå afstanden mellem os og dem, skønt de var under os og tilsyneladende meget tæt på. I hvert tilfælde så det store objekt ud til at være 10 til 15 gange større end de „små“ gule lys. Det store objekt så ud til at lede operationen, idet de andre bevægede sig rundt om det.

Da vi var i nærheden af Coruche, lavede det store objekt noget, der lignede et dyk efterfulgt af en stigning imod os. Vi blev lamslåede og måtte bryde formationen for at kunne passere over og under objektet. Vi var alle meget ophidsede, og jeg havde en hård tørn med at berolige gemytterne. Så snart vi havde passeret objektet forsvandt alt, hvad vi havde set i løbet af nogle få sekunder

Vi landede senere uden yderligere oplevelser. Der var da gået 40 minutter siden vi opdagede objektet. Vi havde stadig ikke fundet nogen forklaring, undtagen – efter dette – giv os ikke den sædvanlige smøre om Venus, balloner, luftfartøjer og lignende, som efterhånden er blevet et almindeligt universalmiddel for næsten ethvert tilfælde vedrørende UFO'er.

Kaptajn Jose Lemos Ferreira.

De øvrige piloter var:

1. Sergent Alberto Gomes Covas med 950 flyvetimer bag sig; heraf 500 i jet.
2. Sergent Salvador Alberto Oliveira med 940 flyvetimer; heraf 420 i jet.
3. Sergent Manuel Neves Marcelino med 1040 flyvetimer; heraf 450 i jet.

UFO-NYT marts 1959

Fjernstyret UFO på fynsk mark i 2 timer og 30 minutter.

Lastbilchauffør Leif Sørensen, 21 år, Nr. Søby på Fyn, var natten mellem den 2. og 3. februar ude for en misundelsesværdig oplevelse.

Ved midnatstid cyklede han sammen med sin kæreste fra Nr. Søby til Nr. Lyndelse Hun havde været til gymnastik, og han fulgte hende hjem. Ved 13,8 km stenen fra Odense så de begge en lysende kugle „større end månen“ ligesom ligge inde på en mark ca. 150 m fra vejen. (Se tegningen 1). De talte om, hvad det kunne være, men standsede ikke for at se nærmere på det. De kørte videre mod pigens hjem.

En halvanden times tid efter kørte Sørensen alene tilbage for at køre hjem til Nr. Søby. Et stykke tid før han nåede den samme mark, kunne han gennem et højt poppelhegn se det samme orangefarvede lys, som de så på udturen. Han standsede op ved hegnet og så nu en lysende kugle ligge ca. 25 m fra hegnet

og ca 25 m fra landevejen. Kuglen som var ca. 1½m i diameter lå stille på marken. Sørensen kiggede på den i ca. 20 minutter. Han var ikke helt glad for at køre forbi stedet, hvor den lå da „der måske kunne være varmeudstrålinger fra den“. Der var ingen

korona om kuglen. Den var mat orangefarvet og skarpt aftegnet. Det var stille og klart vejr. Han havde en underlig angstfølelse, mens han så på den, og han vidste ikke rigtig, hvad han skulle gøre.

Endelig tog han mod til sig. Han trak cyklen helt over i venstre vejside og spurtede nu forbi genstanden. Han mærkede ikke noget til varme fra den. Ca. 50 m fra den standsede han, og han stod nu og kiggede på den i ca. 10 minutter. – Pludselig hævede kuglen sig ca. ½ m fra jorden og sejlede med en fart, som når man går, 30–35 m mod øst ind på marken, hvor den lagde sig til rette på jorden igen. Den skiftede ikke farve eller form, men så ved 3 nøjagtig ud som ved 2. Efter endnu i nogle minutter at have kigget på den, satte Sørensen sig på cyklen for at køre hjem og prøve at få vognmandens søn med ud og se kuglen. Han kiggede sig tilbage, mens han cyklede mod Nr. Søby, og kuglen blev liggende på stedet (ved 3), så længe han kunne se stedet.

Han fik kaldt sin principals søn Holger Danielsen op, da han kom hjem, og straks efter tog de sammen til stedet, men da var der intet at se på marken eller i nærheden.

Chaufføren betegnes af sin principal som en rolig og fornuftig mand. Der har ikke været spiritus i forbindelse med sagen.

Jeg har afhørt ham i principalens overværelse. Vi har været på stedet, og han har vist, hvorledes det hele er sket. Jeg har ingen grund til at nære mistro til oplysningernes rigtighed, tværtimod.

Det kan forøvrigt oplyses, at både den 2. og den 3. februar er rapporteret en lysende skive så stor som en dessert-tallerken set af flere 15–20 km fra det sted Sørensen så kuglen på marken.

Er Sørensens oplysninger rigtige, kan objektet have været en fjernstyret UFO.

R. N.

UFO-NYT april 1959.

Uddrag af proffessor Charles A. Maney's tale ved åbningen af „The planetary centre", Detroit.

– – Jeg står foran Dem med en bøn om, at De vil have et åbent sind, om enighed, om arbejdsomhed i vor søgen efter sandhed på dette felt. Jeg ser ingen grund til, at de forskellige grupper der søger efter oplysninger, ikke kan forene sig i et enkelt forenet foretagende, som med åbent sind er villige til at godtage sandheden, hvilken kilde den end kan komme fra. Samtidig må på sin vis alle tillade at alt materiale, som giver sig ud for at have noget med sagen at gøre, bliver underkastet konsekvensens syreprøve. Med dette mener jeg, at materiale, som kan accepteres enten fra objektive eller subjektive kilder, ikke må være modstridende i karakter, og at det nødvendigvis må prøves og vurderes i lyset af bestående videnskabelige principper, som er almindelig kendte.

Sikkert er det, at ingen fornuftig person kan finde tilfredstsillelse i at prøve at tro det, der ikke er således. På den anden side kan de ting, der kan bevises at være ægte, fremtvinge en oprigtig støtte fra ærlige tænkere. Altså, og dette er henvendt til mine venner af eksakt videnskabs overbevisning, der må indtages en holdning af respektfuld ubeslutsomhed, for at sige det mindste, åbenbaret mod oplysninger, der ikke er sikret gennem den ortodokse videnskabs teknik, hvor sådanne oplysninger hverken kan bevises at være korrekte eller ukorrekte.

Min egen adgang til dette emne er via den videnskabelige metodes rolle. Dette vil jeg snart gøre bemærkning om. Det er imidlertid min tanke, at jeg ikke forelægger muligheden af at erhverve kendskab ved andet end kendte videnskabelige metoder. Ikke desto mindre kræver jeg, at sådanne oplysninger bliver overgivet konsekvensens syreprøve.

For eksempel, hvis man gennem en eller anden påstået oplysningskilde bliver oplyst om, at den anden side af Månen har et klima, der kan sammenlignes med det, Jorden har, er kendskabet til hverdagens videnskabelige principper fuldstændig tilstrækkelig til at modbevise noget sådant. For den der ikke er oplyst om elementær videnskabs principper kan denne fejl ikke være indlysende. Imidlertid kan en hvilken som helst fornuftig person, uden forudgående oplysning om sådanne sager, let lære en enkel instruktion i elementær videnskab tilstrækkelig til at fatte denne fejl.

Jeg føler mig overbevist om, at en enhver alvorlig og logisk tænkende „søger" på UFO-området vil være enig med mig om, at de intelligenser, der styrer UFO'erne i deres manøvrer på himmelen, er højtstående personligheder og besiddere af et kendskab til den fysiske videnskabs love, umådeligt over vort udviklingsstade. Man må forvente en tænkeevne af dem, i det mindste vor egen lig. Derfor, i det til fælde, hvor individer hævder at have virkelig fysisk eller materiel kontakt eller samkvem med disse personligheder fra det ydre rum, ville det mest øjensynlige grundlag for underbyggelsen af sådanne hævdelser være i form af materielt vidnesbyrd, en kunstgenstand, opfindelse, billede eller bog, som bærer ikke-jordiske præg. Det ville synes, at sådant vidnesbyrd ville være nødvendigt krav for at gøre sådanne påstande ægte.

I tilfældet, hvor man hævder psykisk forbindelse, er materielle vidnesbyrd naturligvis ikke mulige. Den minimale basis for at fastslå ægtheden af psykisk forbindelse, der passer sig for almindelig kendskab, ville være at udføre en gentagelse af det samme eller næsten det samme budskab gennem kontrollerede modtagelseskræfter, muligt anbragt på vidtspredte forskellige steder. Dette krav, i det mindste, ville

ikke være for meget at forvente, hvor vanskelighederne med transmissionen af psykiske budskaber er overstået.

Nu kommer vi til det simple grundlag, på hvilket vi objektivt vurderer oplysninger. Dette grundlag er gentagelsen af begivenheder. Inden for fysikken og kemien kan begivenheder gentages, når man vil, til hvilket som helst tidspunkt og på et hvilket som helst sted, når de specifikke omstændigheder eller eksperimentelle betingelser er til stede i overensstemmelse med de særlige krav.

Inden for astronomi og meteologi må videnskabsmanden almindeligvis vente på periodiske naturlige lejligheder for at producere det antal betingelser, der kræves for gentagelse af en given foreteelse. F. eks. må man vente på en total solformørkelse for at efterprøve afbøjningen af lysstrålerne nær solen som forudsagt ved Einstein's relativitetsteori.

Men på „ufologiens" område, endnu i det mindste, er der kun lidet grundlag, hvis der overhovedet er noget, for forud at fastsætte tidspunktet, når gentagelser vil finde sted. Imidlertid er det foreteelsens konsekvens i de gentagne forekomster af UFO-fænomener, der gør et videnskabeligt studium på dette område muligt. Genkendelsen af autentiske veldefinerede mønstre for tilsynekomsten og forteelsen af UFO-fænomener på visse tider og steder udgør en en sammenhobning af kendskab på dette område.

I fald fænomenet „englehår" optræder i forbindelse med UFO'er, har vi gentagelser i tid og sted af slående ensartet fremtræden i forbindelse med dette materiale. Vi bemærker i gentagne eksempler på vidtspredte steder og på højst forskellige tidspunkter, at (1) englehår har forbindelse med en pludselig acceleration af stillestående UFO'er, (2) at dets udseende er fibrøst og skinnende og (3) at det almindeligvis „fordamper" ved varmen fra en menneskehånd.

I tilfælde af lejlighedsvise koncentrationer af UFO-observationer, er en bestemt lokalitet, der er af jordisk betydning, sommetider opmærksomhedens centrum. Her har vi en gentagelse igen, som i tilfældet af koncentrationer af „flåder" af UFO-er i nærheden af nationens hovedstad, Washington, D.C., i juli 1952.

I tilfælde af elektromagnetiske fænomener i forbindelse med UFO-ernes tilsynekomst, har vi den besynderlige standsning af bilers motorer, bilers forlygter, der går ud og fejlene ved radioer, gentaget igen og igen på vidt forskellige steder på den vestlige halvkugle i november 1957 og de følgende måneder.

Ligesom i traditionel videnskab er grundlaget for virkelighed gentagelsen af ensartede begivenheder under ens specielle omstændigheder. Grundlaget for realitet i tilfældet UFO-fænomener som objektivt målt er gentagelsen af ensartede begivenheder i forbindelse med tilsynekomsten af disse objekter.

Oversat af P.K. efter Flying Saucer Review.
UFO-NYT aug. 1959

AKTUELT...

Den 12. juli 1959 kl. 2330 sad et medlem af SUFOI's radiogruppe i Slagelse, radiotekniker C. Velsboe, Smedegade 16, og lyttede på sin modtager, som dækker frekvensområdet 144–146 mc.

Ved indstilling på frekvensen 144,25 mc hørte han i modtageren et enormt spektakel, lydende nærmest som nittehamre på et stålskib, dog mere klingrende. I baggrunden lød et tilsyneladende tonemoduleret „Sputniksignal", rytmisk og med lige store intervaller „bip - bip - bip".

Han drejede sin beamantenne 360 grader, men signalet var lige enormt kraftigt hele vejen rundt, og var endvidere meget frekvensfast.

Der var intet at høre på Kc til hver side af modtagefrekvensen.

Hr Velsboe og hans hustru gik derefter ud på altanen, hvorfra de på den østlige himmelbue (højt, næsten i zenith) så et objekt af størrelse og udseende som en ret stor stjerne bevæge sig langsomt fra øst gennem zenith mod vest. Lige op over steg signalstyrken i modtageren yderligere (kunne høres gennem den åbne altandør fra stuen) og da objektet langsomt forsvandt ud af syne mod vest, faldt styrken af det modtagne signal.

Da objektet var ude af syne, rettede hr. Velsboe igen beamantennen mod vest, og nu fik han tydeligt maximum signalstyrke i denne og senere sydvestlig retning. Signalet blev dog stadig svagere og ca. 5 minutter efter, at objektet var ude af syne, var der intet mere at høre.

Begivenheden har selvfølgelig den største interesse for UFO-forskningen, og jeg vil bede alle interesserede radioamatører om at tænke på dette, hvis de skulle støde på lignende signaler.

Prøv at pejle, lykkes dette, se da efter om „der er noget på himlen".

Mange vil selvfølgelig ligesom altid ryste på hovedet og sige fantasteri o.s.v.

At der i dette tilfælde ikke er tale om noget sådant turde fremgå af, at hr. Velsboe er en særdeles dygtig og erfaren radiotekniker, som er meget interesseret i UHF-arbejde.

Han er 58 år og bl. a. lærer ved byens aftenskoleundervisning i radio og elektroteknik.

H.C.

UFO-NYT sept. 1959

Hemmelighedsfulde huletegninger fra fjern fortid

Findes der en menneskelig forhistorie med et kulturcentrum, der ikke er ulig vor egen kultur af i dag, lyder det sensationelle spørgsmål fra den kinesiske arkæolog, professor Tschi Pen-lao, docent i oldtidsforskning ved universitetet i Peking.

Fund på klippeøen Jotuo i Tung-fing-hu søen og

i „granitdalen" i Hunan-bjergene (Hunan-provinsen i central-Sydkina) på sydsiden af søen af mærkværdige tegninger af en anslået alder af mindst 45.000 år er anledning til den formodning, at der har levet en menneskeslægt, der måske har kendt en teknik, som ligner vore dages.

I oktober 1957 stødte arkæologen med sine 2 assistenter Hui Tschu-ting og dr. Wu To-wai ved undersøgelse af en for ca. 3000 år siden sunken del af øen Jotuo i Tung-fing-hu søen på nogle hidtil ukendte huler i øens indre. To dykkere fandt på 30 m dybde indgangen til en underjordisk labyrint, der førte ind i granitøen, som var en del af en tidligere bjergkæde i Tung-fing-hu søen. Denne bjergkæde var sunken i fortiden som følge af et voldsomt jordskælv.

På de glatte undersøiske hulevægge fandtes rensdyrtegninger af en sjælden fuldkommenhed, idet de for mange årtusinder siden må være hugget ind i klippevæggene med yderst skarpe genstande af hårdt metal. Det mærkelige er, at de mennesker, som står om de åbenbart flyvende dyr, har en slags „pusterør" i munden, åbenbart hemmelighedsfulde våben, der for omkring 45.000 år siden måtte anses for sensationelle.

Længe undrede kinesiske lærde sig over 3 i november 1953 opdagede pyramider, som kom til syne efter et jordskælv på sydsiden af øen. De må oprindeligt have haft en højde på ca. 300 m. Er det tidligere kinesiske fyrstegrave? Er de kulturmindesmærker fra en tidligere menneskehed? Vidner de om en for årtusinder siden højtstående teknisk tidsalder, som er blevet offer for en katastrofe? Et tilfredsstillende svar kan efter professor Tschi-Pen-lao's mening næppe gives.

Det er overordentlig svært at trænge ind i de åleglatte, røragtige og fyldte gange i rundpyramiderne. Uforklarligt fint og stålhårdt presset granitstøv dækker indgangen og forhindrer fri passage. Man har det indtryk, at labyrinten formentlig forsætlig er blevet stoppet. En anden teori går ud på, at granitstøvet er opstået ved en kraftig eksplosion. Akkurat som på øen Jotuo findes der på de pyramidelignende bygninger indhugget tegninger, hvortil må være anvendt meget spidse og hårde „instrumenter". Alene tegningernes udseende og den hemmelighedsfulde harmoni over dem synes at stamme fra en tid, som er nutiden ganske ukendt. Hvad betyder det, at der over hovederne på de små, meget firskårne mennesker, som med pusterør sigter på rensdyr, svæver cylindriske legemer i strømlinieform og som stiger lodret eller skråt op i luften? Hvad er det for mærkelige ovale „fartøjer", som synes at svæve mod jorden, og hvori også sidder mennesker, som holder små pusterør i hånden og ikke i munden?

Hemmeligheden om disse 45.000 år gl. stentegninger skal nu ved hjælp af amerikanske arkæologer søges løst.

(Der Tagesspiegel).

UFO-NYT dec. 1959

En landing...

Den 10.-9.1954 fandt der i Frankrig en episode sted, som synes helt usandsynlig. En bonde ved navn Antoine Mazaud hævder at have set og endog rørt ved et væsen, der ikke stammer fra vor jord. Det usædvanlige i hans beretning berettiger dog næppe til at stemple manden som løgner.

Nedenstående beretning stammer i hovedsagen fra Aimé Michels „Mystérieux objects Célestes".

I Frankrigs hjerte finder man de vildeste og mest utilgængelige egne. I disse områder, hvor bønder og hyrder kæmper en daglig kamp for et fattigt udkomme, har man ikke tid til eller lejlighed til at læse fremtidsromaner eller kulørte hefter om supermennesker og fremtidige fly etc.

I disse omgivelser lever bonden Antoine Mazaud og hans familie.

Den 10.-9. 1954 kl. ca. 2050 kommer han hjem til sin bondegård på Plateau de Millevaches. Hans udseende må ikke have været som til daglig, for hans kone spørger ham straks, om han er syg. Han er bleg, og hans hænder ryster. Hun har grund til denne uro, for hendes ægtefælle er en robust mand omkring 50 år, og han er alt andet end en svækling. Han er stærk, rolig og ligevægtig.

Han erklærer, at han ikke er syg, men siger, at han har haft en ganske usædvanlig, ja sælsom oplevelse. Hans kone spørger da, hvem han har mødt. „Hvem" siger bonden, „du må hellere spørge HVAD. Jeg vil fortælle dig alt, men du må love mig ikke at fortælle det videre. Jeg vil ikke være til grin."

Han fortalte derefter følgende:

Han havde arbejdet hele eftermiddagen på sin havremark. Ved 2030 tiden, da det begyndte at blive mørkt, gik han hjemad med en høtyv på skulderen. Han gik gennem en hulvej, der lå ca. 1500 m fra gården. Vejen snoede sig mellem krat i et vildnisagtigt område, der var omgivet af bjergene Monneidiéres. Da han nåede et højdedrag på vejen, standsede han et minut eller to for at rulle sig en cigaret, hvorefter han fortsatte. Næppe havde han gået nogle skridt, før han i det begyndende mørke så en ukendt mærkeligt udseende skikkelse, middelhøj og med en art hjelm på hovedet.

Egnen omkring Mouriéras er tyndt befolket. Alle familier har boet her i århundreder og alle kender hinanden som søskende. Stående overfor en ubekendt af næppe menneskelig skikkelse forbavsede Mazaud i allerhøjeste grad. Hans første reaktion var at bruge høtyven. Han blev helt stiv af skræk. Den „anden" stod også ubevægelig. På én gang gik den „anden" beslutsomt hen mod Mazaud, idet han samtidig foretog en bevægelse eller gestus med sin ene arm over sit hoved. Mazaud mente at forstå, at den anden ville berolige ham, måske hilse eller udtrykke venskabelige følelser. Den anden arm holdt han udstrakt mod Mazaud. Denne havde ikke indtryk af nogen trussel – tværtimod.

Mazaud vidste ikke, hvad han skulle gøre. I sin

forvirring havde han først spurgt sig selv, hvad eller hvem han stod overfor. Så tænkte han på en forklædt sindsforvirret. Den anden kom stadig nærmere og fortsatte med de mærkelige bevægelser. Mazaud sluttede nu, at den fremmede ikke havde til hensigt at angribe ham. Nu var den fremmede helt henne ved ham. Høtyven havde Mazaud stadig i den højre hånd, og han strakte den venstre frem mod den fremmede – dog en smule tøvende. Den fremmede greb hans hånd, trykkede den meget stærkt og derpå omfavnede han pludselig Mazaud med stor heftighed og trykkede hans hoved mod hjælmen. Mazaud var som bedøvet af overraskelse. Alt havde udspillet sig i fuldkommen ro og stilhed. Da han var kommet sig lidt af sin overraskelse, kunne han tage sig sammen og sige „God aften", men den fremmede svarede ikke, gik derimod nogle skridt bort og ind i skyggen af et højt krat. Der syntes han at knæle ned. Nogle sek. senere mente han at høre en svag summen og så derpå mellem grenene et mørkt objekt stige omtrent lodret til vejrs. Han syntes, det var som en cigar, lidt fortykket i den ene ende og ca. 3–4 m langt. Objektet fløj under højspændingsledningerne og forsvandt på himlen mod vest i retning af Limoges.

Overfor poloitiet og journalisterne har Mazaud stadig gentaget, at han beklager, at han ikke prøvede med magt at holde den fremmede tilbage og endog beklaget, at han ikke brugte sin høtyv til at slå ham ned med for at få at vide, hvad han egentlig var. I sandhed en oprørende tanke. Til mandens undskyldning tjener sikkert, at han sikkert ikke havde følelsen af at have stået overfor et menneske. Denne lykkeligvis for sent indtrådte refleks hos en jæger viser urinstinktet i vor race.

Historien sivede dog ud, trods Mazaud's forbud til hustruen mod at fortælle det videre. Under tavshedsløfte betroede hun en nabokone det skete, og denne fortalte det videre til en handelsmand, og således nåede historien til sidst også politiet. Pressen fik også nys om sagen. Mazaud blev underkastet et indgående forhør, men han rokkede sig ikke fra sin første fremstilling af sagen. Hans naboer karakteriserer ham som arbejdsom, ret tavs, ordknap, ligevægtig og fri for fantasi og indbildning. Dette indtryk fik også politiet og journalisterne. Mazaud havde – indtil journalisterne fortalte herom – intet kendskab til flyvende tallerkener. Hans indstilling til oplevelsen ændrede sig efterhånden derhen, at han kaldte den fremmede for „mit marsmenneske".

UFO-Nachrichten

UFO-NYT nov. 1959

---

2 små mænd

Der er et overvældende antal beretninger om landinger og kontakter i efteråret 1954. Jacques Vallée, astronomisk konsulent for NASA (Project Mars Map.), har foretaget en analyse af 200 sådanne rapporter, hovedsageligt fra Frankrig, Italien og Sydamerika.

Nedenstående eksempel blev kendt viden om, bl. a. gennem omtale i det amr. tidsskrift „LIFE". *IOKj*

„Jeg er på vej til kirke – i dag er der fest for madonna Pellegrina – forstår De – jeg vil bringe blomster til madonnaen".

Således forsøgte fru Danielli den 1. november 1954 i en lille skov ved Poggia d'Ambra i kommunen Bucine (Arezzo) i Italien at gøre sig forståelig overfor 2 små mænd – knapt en meter høje. De bar ejendommelige klæder og talte et uforståeligt sprog. I nærheden holdt et mærkeligt ten-formet apparat med åbentstående dør.

Klokken var omkring 7, da fru Rosa Danielli gik til kirken i Cennina. Da hun nåede en lille høj, så hun pludselig 2 dværge komme ud af et stort, lodretstående, ten-formet apparat og venligt smilende gå hende i møde. De bar gråfarvede træningsdragter, som syntes at være lavet af stof – og de lignede egentlig soldater. I stedet for knapper sås små lysende stjerner. Hoved og ører var dækket af læderhjelme, fødderne af ejendommelige, ovale sko. Det kan ikke have drejet sig om børn, fordi de tilsyneladende kort forinden havde barberet sig. Skægstubbene var dog tydeligt synlige.

„Det var i virkeligheden 2 sympatiske og hjertelige mennesker", sagde Rosa Danielli, „og de var ikke større end et barn, men i det store og hele lignede de os. Deres stemmer var skingrende med en næsten metallisk klang – en mellemting mellem en pige- og en drengestemme".

Fru Rosa Danielli havde taget sko og strømper af, fordi vejen var i en meget dårlig forfatning. Hun bar således sine strømper i den venstre hånd, mens hun i den højre hånd havde en buket georginer og nelliker.

Fru Rosa Danielli fortæller, at hun talte med de to mænd i ca. 10 minutter, fordi den ene mand først havde taget blomsterne fra hende og derpå den ene strømpe. Fru Danielli havde protesteret og sagt, at hun ikke kunne komme i kirke uden strømper. Præsten ville formene hende adgang, og samtidigt havde hun peget på sine nøgne ben. De små mænd havde dog ikke forstået hende. Stadig smilende gav de hende georginerne tilbage, mens de beholdt nellikerne, som de tilsyneladende var meget glade for. I hvert fald talte de livligt indbyrdes, idet de bandt blomsterne sammen og tog dem med ind i deres maskine.

På hendes protest om strømpen havde de hele tiden sagt: „Liu ui lioi lao lui ui". Det lød som fuglekvidder, men de havde ikke forstået fru Danielli. Da hun blev vred, smilede de blot venskabeligt. Hendes

vrede gik hurtigt over, fordi hun virkelig fandt dem allerkærest. De havde vidunderligt smukke, himmelblå øjne, livlige øjne, som man finder hos kloge, intelligente mennesker. Deres munde var vinrøde. De havde hareskår. Overlæben var kort, og tænderne derfor hele tiden synlige, så man tror, at de til stadighed smilede. Deres tænder var små – som om de var slebet ned.

„Cigaren" var knap to meter høj og med en diameter på 50 cm og meget enkel: en lille dør, 2 små stole, et ovalt koøje – kort og godt: Rigtigt indrettet for små mennesker. Apparatet kom og forsvandt ganske uden støj, hvad fru Danielli ikke kunne bevidne, men derimod 2 andre øjenvidner. Endvidere havde en mand fra Florens set apparatet på stor afstand, da det overfløj Pratomagno. Også da det passerede nogle høje tinder, hørte man ikke andet end en svag susen.

Så er der endnu tilbage den korte historie om den mærkelige pakke, en tildragelse, som tog sin begyndelse, da mændene ville stuve de stjålne blomster og strømpen ind i maskinen. De halede en mærkelig genstand ud af maskinen – rund og mørk – på størrelse med en skive brød. De viste fru Danielli pakken og sagde: „Ui lu lai lui" – „himlen skal vide, hvad det betød", siger fru Danielli, men de talte meget hurtigt med hinanden.

Da fru Danielli ikke kunne få sin strømpe igen, vendte hun sig om og gik videre.

Pludselig fik hun en skrækkelig angstfølelse. Hun var pludselig kommet i tvivl om, hvorvidt disse små mænd hørte til på denne klode eller kom fra en anden verden ude blandt stjernerne.

Beboerne i Poggia d'Ambra er enige om, at fru Danielli er normal og hæderlig og ikke lider af hallucinationer eller nogen sindslidelse. Hun er under talrige afhøringer aldrig grebet i selvmodsigelser.

„Il Resto del Carlino", den 3.-11.-1954.

UFO-NYT aug. 1960

UFO-landing ved CAMPINAS

I september 1957 var en brasiliansk bonde sammen med sine to arbejdere i færd med at reparere et hegn. Pludselig kastede den ene arbejder sig på jorden og blev liggende. Da de to andre ilede ham til hjælp, pegede han ude af sig selv på en genstand af form som en si (formentlig drejer det sig om en særlig form for en si, som kun benyttes i Brasilien, hvorfor en sammenligning ikke giver os et klart billede af genstandens form) og med en kuppel på over- og underkanten. Alle tre betragtede objektet i ca. 20 minutter. (Senere blev det konstateret, at deres ure var gået i stå). Objektet stod stille i ca. 2 m afstand fra jorden uden lys, uden støj og uden livstegn, indtil der åbnede sig en spalte i den øverste del, og 3 skikkelser ca. 1,70 m høje gled ud – akkurat som om de gled frem på skøjteløbervis. De bar changerende, tætsluttende dragter. Da de nåede jorden, bevægede de sig på normal vis, kontrollerede først maskinen og derefter omgivelserne. Bemærkelsesværdigt var det, at det ene besætningsmedlem bar et apparat af radar-antennelignende udseende.

Til slut betragtede de en drøvtyggende ko, og det syntes som om den mand, der bar på det nævnte apparat, gjorde de andre opmærksom på visse enkeltheder. Herefter åbnede de en lem eller dør på maskinens underside, tog et apparat på ca. 30 x 40 cm frem og gik i retnig af floden. Farmeren sendte nu den ene af arbejderne til byen med besked om at hente en fotograf, da han ønskede at fastholde situationen. Manden kom af lutter angst slet ikke tilbage. I mellemtiden blev farmeren og den anden arbejder imidlertid noget mere modige, og de gik hen til maskinen. Nysgerrigt gik de omkring den i det håb, at finde en åbning, så de kunne få at se, hvad der var inde i maskinen. I stedet for åbninger så de små „koøjer", som var overtrukket med et net af masker, som var så fine som maskerne i en si. Farmeren tog en eller anden genstand fra marken og stødte den mod undersiden af maskinen. Klangen lød, som om maskinen var hul. Med sin kniv forsøgte han at løsne en slags „nitte" på den ydre side af maskinen. Han konstaterede, at denne „nitte" hverken var af jern eller andet metal, men bestod af et plastisk materiale som kunstharpiks. Maskinen var bygget i tre trin, d. v. s., midterstykket dannede en diskosformet skive, derover befandt sig en mindre skive og på undersiden en endnu mindre skive. Det hele lignede tre ovenpå hinanden liggende „sier". Den underste del, som hvælvede indad, havde i midten en hvælvet lem, som var taget af og lagt til side. Maskinen stod på tre ben, som hver endte i en massiv kugle på ca. 120–150 cm i diameter. Kuglerne var sunket ca. 40 cm ned i den friskpløjede jord. Kuglerne havde en slags beskyttende kappe om sig, over hvilken styrestængerne til landingsindretningerne befandt sig. Maskinen skinnede i sølv-gyldent, kuglerne var spejlblanke – muligvis forcromede. På den åbne underside var en skive med ca. 20 huller synlig. I midten syntes metalkugler at bevæge sig på en sådan måde, at der fremkom to halvmåneformede åbninger.

Da de tre fremmede vendte tilbage, så farmeren og hans medhjælper, at kassen, som før blev båret af én mand, nu blev transporteret af to mand. Heraf sluttede farmeren, at de fremmede havde samlet prøver af et eller andet i omegnen. Da de kom forbi et træ, rettede den ene mand, som bar et rør over skulderen, en ildstråle mod træet, som fuldstændig brændte. På 50 m afstand så de fremmede fuldstændig ud som normale mennesker med anatomisk klare proportioner.

Beretningen er fortalt til et stort brasiliansk dagblad af en politiofficer, og farmeren har overfor dagpladet bekræftet politiofficerens fremstilling af det passerede. Farmeren tilføjede, at han i omtrent

6 mdr. derefter havde følt en vis svaghed i benene, som tvang ham til i længere tid at benytte stok.

Beretningen er et koncentrat af en artikel, som har stået i bladet „Diario do Povo“ i Campinas, Brasilien, og er skrevet af Catoldo Bore.

P.S.: Det er bemærkelsesværdigt, at i hvert fald 3 ting stemmer overens med Adamski's beretning, nemlig:

1. *Farmeren* beretter, at maskinen holdt sig svævende i ca. 2 m afstand fra jorden.
   Adamski beretter, „at de (maskinerne) kunne holde sig svævende fuldstændig uden bevægelse“.
2. *Farmeren* beretter, at landingskuglerne havde en slags beskyttelseskappe.
   Adamski beretter, „at halvdelen af de tre landingskugler var dækket af en beskyttelsesbeklædning“.
3. *Farmeren* beretter, at han i 6 mdr. havde dårlige ben og måtte benytte stok i længere tid.
   Adamski beretter, „at selv om han kunne bevæge armen, så var den dog følelsesløs . . . og først efter 3 mdrs. forløb vendte følelsen tilbage“.
   Bemærk endvidere:
4. *Farmeren* beretter, at de tre mænd ikke gik, men ligesom gled fremad *Reinhold O. Schmidt* og *Carl Anderson* beretter begge det samme.

UNR - Slej

UFO-NYT april 1961

Suggestion og flyvende tallerkener.

„Over 100 mennesker i „Storekøbing“ så i aftes 3 lysende objekter, der med ringe hastighed gled hen over byen. Observationen varede ca. 15 min., og . .“ Begyndelsen til et tænkt referat i et vilkårligt dagblad; men hvilken forklaring vil man sandsynligvis kort tid efter se følge i beretningens kølvand? Hallucination og massesuggestion – en hyppig, men som regel fejlagtig forklaring af tildragelsen, en bevidst urigtig sammenligning mellem suggestion og UFO-er.

Hører man beretninger om spøgelser og andre overnaturlige fænomener, vil man i reglen ved nærmere undersøgelse opdage, at der er to ting, som disse suggestioner skyldes: mangel på kritisk sans og – ikke uden sammenhæng hermed – stor suggestibilitet, d. v. s. modtagelighed for suggestion.

Man kender massesuggestionens virkning, når en agitator med de rette evner fremelsker reaktioner og følelser blandt store folkemængder. Hvor upåvirket mange tilhørere end er i begyndelsen, vil en stor del af disse efter nogen tids forløb komme med sympatiserende tilråb, begynde at gestikulere og diskutere med omkringstående. Og det, der først var en suggestion fra talerstolen, har nu ført med sig, at suggestionen foregår fra alle sider.

Et samfund kan hjemsøges af en slags psykisk epidemi - som de flyvende tallerkener også får skyld for at være det – men hvor mange og hvor omfattende er i nogen grad afhængig af samfundets oplysningsgrad. I et samfund med god oplysning vil mange mennesker afholde sig fra at meddele deres oplevelser til andre af skam for at blive til grin. I uoplyste samfund er dette ikke tilfældet, ligesom en skeptisk-afventende holdning heller ikke vil være almindelig, hvorfor lettroenhed og overtro har bedre vækstbetingelser.

Er de flyvende tallerkener da ikke et begreb, som kan forklares ved suggestion? I de uoplyste samfund er det givet, at lettroenhed og overtro kan skabe grobund for et positivt standpunkt til eksistensen af UFO-er; og netop derfor synes det let at affærdige rapporter fra disse samfund. I de oplyste områder er der – tilsyneladende – kun få mennesker, som accepterer den forøgede viden om universet – takket være vor skeptisk-afventende holdning, ja, undertiden er det en stillingtagen, som skyldes den formodning, at nu er videnskaben altvidende“.

Er det usandsynligt, at man kan suggereres til at se flyvende tallerkener? Nej, muligheden foreligger; et lille eksempel, der dog ikke er fra „tallerkenverdenen“, skal nævnes:

Den franske fregat „La Bette-Poule“ eftersøgte korvetten „Le Berceau“, som den var blevet skilt fra ved en voldsom orkan. I klart dagslys meddelte udkiggen, at han havde set et skib i nød. Både officerer og mandskab på fregatten stirrede mod det udpegede sted og kunne tydeligt se et menneskefyldt vrag, der blev slæbt af et mindre fartøj, som havde nødsignal oppe. Der blev sat en båd i vandet for at komme de nødstedte til hjælp. Medens båden nærmede sig vraget, kunne bådsmandskabet se, hvor ledes de skibbrudne bevægede sig og strakte hænderne ud, mens der kom en dump støj af mange stemmer fra vraget. Da redningsmandskabet kom frem, fandt de kun nogle grene, der drev i vandet.

Parallellen kan let drages med UFO-observationer; men ikke desto mindre har det ved nøjere undersøgelser vist sig, at kun i meget få tilfælde foreligger muligheden for massesuggestion, uden det dermed være sagt, at det er den rigtige forklaring på tilfældende.

Har én person haft observation, vil man straks, såfremt ikke andre undskyldende momenter kan afkræfte observationen, henvise til vedkommendes ringe kritiske sans og store suggestibilitet.

Erfarne piloter, der har tilbragt flere tusinde timer i luften, kan ikke beskyldes for at være så modtagelige for suggestion, de ville simpelthen være ubrugelige som piloter. Hvis de ikke, inden en afsked forelå, var styrtet ned på grund af deres suggestioner, er det ikke evner og rutine, de kan takke derfor.

Radarspecialister ville ikke sidde på overmåde vigtige poster, dersom deres suggestibilitet var så stor

som forudsat for at kunne se ikke eksisterende fænomener. De ville være ubrugelige, ja endog farlige. En verdenskrig kunne udløses, dersom personer i sådanne nøglestillinger suggereredes til at se enorme formationer af en anden nations „bombere". Hvilket ansvar kan der ikke lægges på de mennesker, som burde have foranlediget sådanne personer afskediget?

Dette blot to eksempler, og der kunne nævnes talrige tilsvarende, som afviser den meget anvendte suggestionsforklaring. Men suggestion benyttes og godtages som en let og „moderne" forklaring, skønt letkøbt, ulogisk og langt fra videnskabelig. Forsøger nogen at give et fuldgyldigt videskabeligt bevis for umuligheden af eksistensen af UFO-er viser det modsatte sig nemlig. Suggestionsteorien kan i næsten alle tilfælde modbevises. *Grunden til at teorien er opstået må imidlertid søges i myndighedernes og pressens tidligere – nu heldigvis gradvist ændrede – holdning, som uden levedygtige beviser har suggereret de fleste til en indstilling, der uden nærmere eftertanke affærdiger UFO-ernes eksistens.* Måske også en anden faktor der har gjort sig gældende: en i begyndelsen opstået angst for det nye og ukendte har mange forsøgt at undertrykke ved at trøste sig med tilsyneladende kompetente røsters affærdigelser og derpå skubbet problemet fra sig, hvilket lettest er gjort ved at indtage en negativ holdning og benægte.

Men vi har ikke lov til og kan ikke forsvare at affærdige UFOerne som værende opspind, en forbigående psykisk epidemi, et udslag af suggestion, når der ikke findes videnskabelige beviser for disse påstandes rigtighed, og det gør der ikke – tværtimod!

Der sendes satellitter i kredsløb omkring Jorden, en efterhånden hyppigt forekommende begivenhed, beviset foreligger, og det opfattes – i hvert fald i de blot nogenlunde oplyste samfund – som ganske naturligt, aviserne bringer ikke længere de store sensationsoverskrifter, blot en lille notits inde i bladet, med mindre det drejer sig om ekstraordinære fremskridt i rumfarten, såsom opsendelsen af levende organismer og nu sidst, hvor Jordens beboere selv har indledt rejser i verdensrummet.

Der er ikke tale om suggestion, det er noget „vi kan"; men når andre kloders tekniske viden kommer ind i billedet, tillader man sig at opslå en hånlig latter og derpå med overbærende medlidenhed svare overtro og massesuggestion. *Mon ikke det forholder sig således, at nævnte kategori af mennesker er suggereret til at benægte eller på grund af selvsuggestion uden yderligere uddybning benægte kendsgerninger?*

Og med de beviser vi i vore oplyste samfund har for de flyvende tallerkeners eksistens, er der ingen grund til at affærdige observationer, foretaget af endnu uoplyste, som overtro og massesuggestion.

Den fornemste pligt er at holde sig sandheden efterrettelig og ikke ved hjælp af suggestion, udf. med forskellige, ofte ufine hjælpemidler, forsøge at påtvinge sine medmennesker, oplyste eller uoplyste, urigtige oplysninger, oplysninger og forklaringer, der ikke er i overensstemmelse med kendsgerningerne og sandheden. *Ramus.*

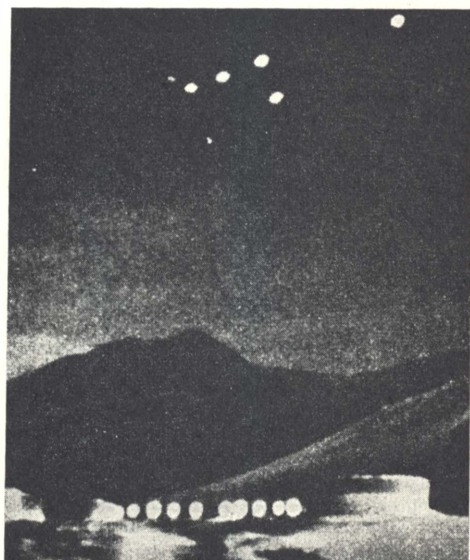
UFO-NYT juni 1961

UFO-er på Grønland

Under mit ophold på Grønland som værnepligtig på marinestation, i Grønnedal i 1958 – 59 hørte jeg flere gange om observationer af grønne, lysende kugler. Den første observation fandt sted, da præsten og hans medhjælper var på vej til marinestationens bibliotek; det var tidligt på aftenen og endnu svagt lyst, da de pludselig fik øje på en grønt lysende kugle, der langsomt svævede henover marinestationen og forsvandt ind over fjeldene i retning af indlandsisen.

Nu traf det sig så heldigt, at der var nogle værnepligtige på udflugt til indlandsisen, og de så den grønne kugle forsvinde ned på isen et godt stykke Inde, og den kom ikke op igen. Nu vil man måske nok spørge, om de ikke gik derind og så efter eventuelle spor. – Det gjorde man ikke, fordi det var om sommeren, og da det er strengt forbudt at gå ind på isen – det kan være ensbetydende med døden at gå derind! Der var forøvrigt mange observationer af grønt lysende kugler omkring disse dage, op og ned langs kysten.

Så kom det mig for øre, at man nede på Vejrsta-

tionen også havde haft nogle observationer, og jeg gik derfor ned for at tale med dem om sagen, og de havde vitterligt set de grønne kugler i flokke eller formationer på fra fem til otte stykker som regel mellem kl. 2300 og 0300, og de kom gerne ude fra havet (Davis Strædet) og forsvandt i forskellige retninger ind over fjeldene.

En aften, stjerneklart med fuldmåne, ca. en 3-4 måneder før vi skulle hjem, gik jeg ud for at tage nogle stemnings-billeder af marinestationen, der var ca. 20 graders frost, men forøvrigt roligt vejr. Den aften så jeg ingenting, men da jeg kom hjem til Danmark og havde fået filmen fremkaldt (farvefilm) viste tre af billederne de grønne kugler, de tre billeder var eksponeret henholdsvis 20 sek. og 2 min., og i den bidende kulde gik jeg rundt og bankede næver medens apparatet eksponerede. På billedet, der er eksponeret i 2 min., hænger de grønne kugler over et fjeld, som vi kaldte Jern Hatten, et fjeld fyldt med malm, og hvad slags malm det er, fremgår tydeligt af navnet. På siden af dette fjeld så jeg iøvrigt en nat, da jeg var på vej hjem fra vagt ca. kl. 0100–0130 et kraftigt hvidt lys, der blinkede i ca. 30–40 sek. Det var overskyet, skyerne hang i ca. 200 meters højde, Månen kunne ses gennem skyerne, så man tydeligt kunne se konturen af fjeldene og de små mellemrum mellem skyerne. Næste dag om morgenen forhørte jeg mig, om der havde været nogen i fjeldene om natten, men det havde der ikke, og hvem skulle forøvrigt også være interesseret i at gå og rode rundt i fjeldene på denne tid af natten, når der ikke var natteøvelser – men jeg forhørte mig også kun for at være 100 pct. sikker. Hvad kan nu grunden havde været til, at de grønne kugler viste sig over Grønland i disse år? Der er et par grunde, som man jo ikke sådan helt kan se bort fra.

1. At man har fundet uranium et lille stykke syd for marinestationen (ca. 40–50 km).
2. På dette tidspunkt var det store radarvarslingsanlæg ved Thule base under bygnlng.
3. De små radarstationer som bliver bygget rundt om på de grønlandske kyster.

De grønne UFOer bliver jo som regel observeret i nærheden af eller direkte over fabrikker, laboratorier og forsøgspladser, hvor man forsker og/eller leger med ATOMER. Efter min hjemkomst fra Grønland har jeg haft en hel del UFO observationer på og i nærheden af Månen, disse observationer skal jeg fortælle om i en senere artikel. *Kaj Ove Madsen*

UFO-NYT aug. 1961

UFO's over Pescara, Italien.

(Ought to be translated)

Bruno Ghibaudi, som har skrevet denne artikel, er journalist og forfatter og har siden 1954 arbejdet ved fjernsynet, hvor hans virkeområde er tilrettelæggelse af videnskabelige og aeronautiske udsendelser.

Han fortæller:

„Det skete den 27. april 1961, mens jeg i bil kørte tilbage efter en tjenstlig rejse. Jeg kørte fra Ancona mod Pescara. Ca. 7 km før Pescara standsede motoren pludseligt uden nogen påviselig grund. Nogle biler kørte forbi mig, mnes jeg stod på hovedet i motoren. Da jeg mente at have afhjulpet stoppet, stod jeg stille og så ud over havet, mens jeg tørrede mine hænder i en tot tvist.

Pludseligt faldt mit blik på et mørkt punkt, som på en ejendommelig måde bevægede sig under skyerne og langsomt blev større og større. Det kom fra sydøst mod mig. Da obj. kom nærmere, kunne jeg skelne dets underlige omrids: Det havde en elliptisk form, fra hvilken to små trekantede vinger og et lodret ror af samme form ragede frem. Farven på dette sælsomme fly var grå, som ikke reflekterede noget lys. Det bevægede sig lydløst og ikke særlig hurtigt.

Da jeg så delta-formen, tænkte jeg straks på et amerikansk fly, som muligt havde fået et motorstop og nu søgte at nødlande på stranden. Jeg åbnede hurtigt vogndøren og greb mit fotografiapparat. –Objektet var nu kommet nærmere, og jeg så det ganske tydeligt. Det var ca. 8 m langt. Jeg løb over på den anden side af gaden og eksponerede første gang uden at give mig tid til indstilling af tid og blænder, fordi objektet nu kun var få meter over havoverfladen. Mens jeg nærmede mig for at tage yderligere billeder, fjernede objektet sig med rasende hastighed uden at have rørt ved stranden eller vandet.

Jeg blev et øjeblik stående og så mig om, rasende over at jeg kun havde nået at tage et billede. Pludselig blev min opmærksomhed henledt på noget andet usædvanligt – Højt oppe på den sydøstlige himmel viste der sig et let lysskær, som straks efter fortættede sig til en mørk kugleform. I samme øjeblik stod det mig klart, at en flyvende skive i en fuldkommen rund form nærmede sig i rasende fart. Få sekunder efter var den så nær, at jeg kunne fotografere. Skiven var fuldkommen lydløs. Dens linseformede profil – bredest på midtpartiet og tyndere ud mod randen – viste sig tydeligt i en højde af højst 50 m. En halvkugleformet kuppel dækkede den øverste del. Objektet var sølvgråt og reflekterede en smule af lyset.

Så fjernede skiven sig nogle kilometer i nordøstlig retning. Jeg afsøgte nu horisonten og bemærkede to mørke punkter, som med rasende hastighed nærmede sig fra syd-øst. Det var yderligere to skiver. Da de kom nærmere, fotograferede jeg dem og kunne nu iagttage dem nogle øjeblikke. Deres diameter – ca. 10 m – synes for mig at være den samme, som de tidligere objekters, men formen var noget anderledes. Særligt den ene skive viste 3 lyse halvkugler, som ragede ud under den underste overflade. De var anbragt i 120 grader til hinanden. Efter nogle øjeblikkes forløb

var de to skiver blevet til tre: endnu en skive var kommet til fra den samme retning og forenede sig med de to første.

En anden overraskelse.

Omkring mig synes luften at være kommet i brand. Det forekom mig, at jeg befandt mig i et stærkt elkraftfelt, og jeg var meget nervøs. Jeg så mig om, men der var ingen. To hundrede meter fra mig løb et par børn på stranden. Skiverne var absolut lydløse, men omkring dem så man et ejendommeligt lysskær. Flere gange havde jeg det indtryk, at el-kraftfeltet var rettet direkte mod mig.

Det er næsten umuligt at beskrive min sindstilstand. Flere gange var jeg på nippet til at flygte. Min nysgerrighed og en næsten fysisk umulighed til at bevæge benene, holdt mig tilbage. I dette øjeblik mærkede jeg, at jeg var faldet om i sandet. Jeg hørte skrig og så begge børn skrigende løbe bort.

Efter nogle øjeblikkes forløb opløste formationen sig og skiverne forsvandt i det fjerne. Jeg svedte og rystede af ophidselse. Jeg satte mig ind i vognen og kørte hurtigt til Pescara. Her bragte jeg omgående filmen til fremkaldelse, og efter en halv times forløb havde jeg den første overraskelse: Filmstrimlen var totalt deformeret, som om den havde været udsat for stærk varme, men skiverne var umiskendeligt præget på filmen.

Få minutter senere stod jeg med de færdige billeder i hånden. Forstørrelserne viste mig mange enkeltheder, som ikke var til at skelne på filmen. – Først nu kunne jeg gennemtænke den usædvanlige oplevelse, som jeg havde haft. Det hele havde kun varet 2 til 3 minutter. Det nøjagtige tidspunkt ved jeg ikke.

Ca. 10 dage senere fik jeg den anden overraskelse gennem en uventet telefonopringning. „Jeg er romersk student", sagde en ungdommelig stemme. „Også jeg har set det, som De har fotograferet". Denne meddelelse interesserede mig. Vi mødtes, og her fik jeg hans forklaring.

„Jeg befandt mig den 27. april på strandpromenaden i Pescara, Jeg havde netop spist til middag og gik en tur, da jeg så den første skive nærme sig, og derefter så jeg også de følgende. I begyndelsen havde jeg indtryk af, at den første landede på stranden, hvorfor jeg begyndte at nærme mig den, mens formationen dansede rundt.

Da skiven fjernede sig, var jeg endnu et stykke borte- men det lykkedes mig at se en person, som gik over stranden og steg ind i en hvid personbil af mærket „Giulietta". Da vognen passerede mig, gjorde jeg tegn til den, men den fortsatte. Jeg så, at vognens indregistreringmærker var fra Turin.

En halv time senere fandt jeg vognen i Pescaras centrum. På vindspejlet sad et overføringsbillede af „Gazetta del Popolo". Da mit tog kort efter skulle afgå, kunne jeg ikke opholde mig længere ved vognen. Da jeg kom tilbage til Rom, henvendte jeg mig på dette blads redaktion for at komme i forbindelse med Dem. Jeg vil foretrække, at mit navn ikke nævnes".

Jeg troede, at det var den sædvanlige angst, der gjorde sig gældende, men nu kom hans forklaring.

„Når jeg beder Dem om at hemmeligholde mit navn, så er det ikke af de grunde, som De mener. Den pågældende dag var jeg uden mine forældres tilladelse taget til Pescara, og nu vil jeg nødig have ubehageligheder herfor. Når man er forelsket, gør man både det ene og det andet".

UFO-Nachrichten nr. 71/62.
Oversætter: Slej.

UFO-NYT okt. 1962

Flyvende skiver vælter lastvogn

Adolfo Paolini Pisani, statsansat og tjenestgørende landopmåler i staten Merida, Venezuela, kørte en dag i januar 1961 i sin jeep ud ad Andesgaden, som fører fra byen La Victoria til El Vigia i Merida. Himlen var klar med meget få og små skyer. Han var netop kommet over bjerget ved La Victoria og kunne overskue både den jævntløbende strækning af landevejen foran sig i retning af El Vigia og dele af himlen såvel på højre som på venstre side. Han bemærkede en lastvogn, som nærmede sig bagfra og benyttede hornet, da den ville overhale jeepen. Paolini Pisani trak helt ud i højre side af vejen, og lastvognen kørte forbi ham.

Således fortsatte nu begge køretøjer hen ad vejen i nogle minutter, da et strålende objekt i form af en metallisk skive, der så ud, som var den af poleret, blåt stål, pludselig skød ned fra himlen med en ufattelig hastighed og i faretruende nærhed, da den for hen over lastvognens køler. Derpå rasede den straks opefter igen med den samme fantastiske fart og var i løbet af få sekunder uden for synsvidde på den modsatte side af vejen. Ved skivens opstigning blev hele vognen løftet nogle fod i vejret, således at den væltede rundt med hjulene opad, til alt held i en sandbunke, der lå i vejkanten. Paolini Pisani standsede sin jeep og efter at have overvundet den frygt og forskrækkelse, der havde grebet ham, ilede han til for at hjælpe passagerene i lastvognen. Heldigvis var vognens fører alene, og han slap fra oplevelsen med nogle få hudafskrabninger, knubs, snitsår og et nervechok. Derpå begav de sig begge af sted for at finde mennesker, der kunne hjælpe med at få vognen rejst og gøre den køreklar.

Enkelthederne ved denne tildragelse blev holdt hemmelige af gendarmeriet og også af Paolini Pisani, der ikke ønskede at få nogen avisomtale, idet han tænkte,

Det er, som om man er lige ved at betragte det 20. århundredes menneske som noget, verden ikke har set magen til.
Sognepræst Erik Nissen

at man ville anse ham for at være tosset eller beskylde ham for at opdigte fantastiske fortællinger. Han sagde, at objektet havde rejst en støvsky, da det paserede hen over vognen, og at det bestemt ikke var nogen flyvemaskine (jet eller alm. fly), raket, helikopter, meteor eller noget som helst andet bekendt. Til trods for hans vægring ved at offentliggøre noget, tyngede tilfældet dog så meget på ham, at han afslørede enkelthederne til sin fætter, dr. C. E. Paolini Pisani og til dr. Franco Puppio Leon, som begge er velkendte og respekterede advokater i Caracas. Disse advokater, slægtninge til Adolfo P. P., var naturligvis påvirket af hans forskrækkelse og nervøse tilstand såvel som af tilfældets uhygge- og mulige faremoment, og de havde kendskab til undertegnedes interesse og aktivitet med hensyn til de lokale UFO-problemer, hvorfor de besluttede sig til at lade mig vide, hvad der var sket ved at sende denne beretning til forskningscentralen.

Horacio Gonzales i „A.P.R.O. Bulletin", Tucson, Arizona, september 1961.

F.P. / Åge Voss

UFO-NYT jan. 1963

Landing og kontakt

Fra Domenica del Corriere della Sera – Juni 1962. Præsenteret af Lou Zinnstag

Da vi bad vor korrespondent, mr. Renato Albanese om at tage ned og besøge nogle af de mennesker i Italien, der hævdede at have set flyvende tallerkener, lo mr. Albanese højlydt. Men vel vidende, det er en professionel pligt at skaffe gode historier, selv om de lyder som hallucinationer, tog Albanese derned. Vi ventede, at han, da han kom tilbage, stadig ville more sig over historien, stadig gøre grin med det hele, men i virkeligheden var det en meget alvorlig Albanese, der kom hjem fra Italien. Han forekom at være dybt berørt. „I virkeligheden ved jeg ikke, hvad jeg skal sige", sagde han. „Jeg har hørt mange forbavsende ting. Såfremt disse flyvende tingester ikke eksisterer, så må der stå en endnu mere usandsynlig trolddom bag."

Albaneses interview med mekanikeren: Luciona Galli i Bologna

Galli er en ganske almindelig normal mand på 42 år, temmelig lille af skikkelse. Han ser ikke ud til at være så gammel, som han er, idet hans ansigt har et ret barnligt udtryk. Han er nærsynet og bærer altid briller. Galli er gift og har tre børn. Hans lejlighed er beliggende i nærheden af Via Castiglione. Jeg fik hans adresse af Alberto Perego i Rom. Galli er en beskeden mekaniker og er værkfører i en mindre virksomhed. Sin fritid tilbringer han med at fiske.

Jeg ankom i en lejet vogn. Uden formaliteter overtog Galli rattet og kørte mig straks til stedet, hvor han havde mødt den flyvende tallerken. Dette møde havde fundet sted den 7. juli 1957 (eller muligvis i 1959, idet Galli ikke var bombesikker på det nøjagtige årstal). Vor bil forlod byen, passerede rundt om San Ruffilo og fulgte en mindre vej over en bakke. Derfra kom vi til et højdedrag, Croara, 57 km fra Bologna. Vi forlod bilen og kom til et lavere beliggende landskab, som mekanikeren kaldte „il buco del Prete Santo". Landskabet var omgivet af moskusagtige klipper. På dette sted, fortalte Galli, ventede den flyvende tallerken på ham. Den svævede omkring 2 m over jordoverfladen.

Galli beskrev tallerkenens farve som værende skinnende grå. Hans detaillerede beskrivelse mindede intervieweren meget om George Adamski's beskrivelse af en lignende oplevelse. Dog var Galli parat til at afiægge ed på, at han på tidspunktet for sin oplevelse aldrig havde hørt Adamski's navn. Senere, med den hensigt at ovebevise mig (Albanese) om, at han ikke fortalte eventyr, erklærede han sig villig til at underskrive en erklæring: „Jeg ønsker ikke, folk skal tro, jeg opfandt denne historie for at gøre mig bemærket eller for at tjene penge. Hvad jeg har fortalt, er den nøgne sandhed."

Her følger Galli's historie i sin helhed

Den 7. juli forlod Galli sit hjem kl. 14,20 for at tage til sit arbejde efter frokost. På den tid lå hans arbejdsplads i en blind sidevej til Via Castaligone. Han var næsten nået til denne sidevej, da en sort bil, en Fiat 1100, standsede lige foran ham. En temmelig høj mørk herre med regelmæssige træk og meget mørke øjne, steg ud af vognen. „Hans ansigt var af den type, der straks indgyder tillid," sagde Galli. Herren var iført et dobbeltradet gråt sæt tøj og havde både flip og slips på; han talte flydende italiensk. Ved rattet sad en anden mand med fine træk, iført et lyst sæt tøj. Han havde ikke nogen moustache som den første herre, og han sagde intet.

„Jeg kendte herren med overskægget af udseende," forklarede Galli. „Jeg havde lagt mærke til ham flere gange inde i byen, og det forekom mig, at han fulgte efter mig. Jeg husker, at jeg engang spadserede sammen med en ven gen. arkaderne i Via Castaglione, da jeg mødte manden igen. Som altid så han mig lige i øjnene, og denne gang ønskede jeg at henvende mig til ham, men han forsvandt ud af syne. Men nu stod denne fremmede foran mig og spurgte, om jeg genkendte ham. Jeg sagde ja. „Vil De ikke komme med os?" – „Hvorhen? – „De skal blot have tillid til os der vil intet ske Dem".

Galli satte sig ind i vognen og kørte med de to mænd. Kl. 14,30 ankom de til Croara Aasen. En flyvende tallerken ventede på dem. Fra undersiden af tallerkenen skød en metalcylinder frem, hvorfra en art dør kom til syne. Gennem denne dør kom Galli ind i tallerkenen. Her vil vi lige indskyde, at denne del af hans historie svarer til, hvad skrædderen Mario Zuccale berettede.

Galli, som til at begynde med var lidt nervøs, følte sig rolig igen, så snart han var indenfor i tallerkenen.

Han var dårlig nok kommet indenfor, da han blev blændet af to skarpe lys. „Vær ikke nervøs," sagde manden med moustachen, „du er blot blevet fotograferet". „Hvilket sæt tøj var du iført den pågældende dag?" spurgte Albanese. „Nøjagtig det samme som i dag, min overall," var svaret. „Og hvad så du så i tallerkenens indre?"

Pilotens kabine var rummelig og med en masse instrumenter, felter med visere og nåle, med ting der mindede om vore amperemetre, trykmålere og lign. Der var også lemme, og sæderne var på en eller anden måde forbundet med gulvet. Midt på gulvet var der et cirkulært vindue, vil jeg nærmest betegne det som, omkring en meter i diameter. Gennem dette vindue kunne man se Jorden, der ligesom faldt væk fra os. Først så vi den, som den ser ud set fra en af vore egne flyvemaskiner, derpå, da vi allerede var i den mørke zone, som Månen, og senere endnu som Venus eller Mars."

„Var du i stand til at tale med den mand, du benævnede kaptajnen?" „Ja i høj grad. Han talte perfekt italiensk. Jeg spurgte ham, hvordan han bar sig ad med at lære vort sprog så godt. Han svarede, at han brugte en ufejlbarlig metode".

Pludselig opdagede Galli gennem en lem et enormt fartøj. Dets længde var mindst 600 m. Dets ene ende var som en cigarende af udseende. Zeppelineren udsendte et fosforagtigt lys, og på overdelen af den så det ud, som om kraftige lysstråler var rettet mod det På undersiden af den afskårne ende sås seks åbninger, ud og ind af hvilke man så små flyvende skiver komme og gå. Hver åbning var ved en skillevæg delt i seks mindre åbninger. „Dette er et af vore rumskibe" fortalte Galli's ledsager.

Nu gav Galli en beskrivelse af det indre af rumskibet med så uhørte detailler, at han selv må tage det fulde ansvar for den. Han fortalte, at da de kom nærmere til rumskibet så de, at åbningerne var kæmpestore hangarer med plads til i det mindste 50 tallerkener. Ikke mindre end 400–500 mennesker stod eller gik rundt i dise hangarar, både mænd og kvinder. Dette fortalte Galli under edsaflæggelse. Alle disse mennesker bar tøj af en art skinnende plastik eller silke. Da de passerede forbi, smilede de. Kvin derne var meget smukke og venlige. Galli spurgte tryllebundet sin ledsager, hvorfra dette skib kom. „Fra den planet, I kalder Venus", var svaret.

Senere blev Galli vist gennem et stort værelse, en slags bibliotek, og ind i et andet stort værelse, som han antog var kaptajnens. „Jeg erindrer ikke at sådanne ting som øl eller en cigar blev mig tilbudt„, sagde han smilende. Nogen tid senere blev han ført tilbage til en af hangarene og ind i den samme tallerken, der bragte ham derop, hele tiden i følge med manden med overskægget og ansigtet som en engel i almindelige klæder. Han blev fløjet tilbage til udgangspunktet på eller i nærheden af Croara Aas. „Min udflugt startede kl, 14,30 den 7. juli og sluttede omkring kl. 17,20 samme dag, samme måned, samme år. Hele turen tog 3 timer og 10 minutter."

Mod slutningen af dette fantastiske interview spurgte journalisten Galli, om han var sikker på, at disse ting ikke var sket, medens han havde været i trance el. under hypnotisk påvirkning. „Jeg er aldrig blevet hypnotiseret" svarede han. „Jeg foretog denne rejse i mit fysiske legeme, det er både sikkert og vist. Hvad jeg har fortalt, er intet andet end sandheden".

Svend Larsen

UFO-NYT maj 1963

Kontakt på Ætna

Journalisten Renato Albanese rejste fra Milano til Sicilien for at tale med Eugenio Siragusa. Denne hævdede, at han to gange havde talt med verdensrumsmennesker på vulkanen Ætnas bjergside.

Siragusa er ansat i toldvæsenet, 43 år gl. og boende i Corso Province 146, Catania. Han har et godt og sundt udseende, hans åndelige habitus er i orden, han har ærlige og livlige øjne, som aldrig viser usikkerhed eller tvivl, når han fortæller om sine oplevelser. Alt i alt – en ægte siciliansk type. Han er gift med Rosaria Mirabella, og de har sammen to børn – Liberto på 18 år og Franco Marico på 13 år.

Han hævder, at han to gange – den 30.4.1962 og den 5.9.1962 – har truffet mennesker, som ikke var fra denne planet.

Siragusa hævder, at han har telepatisk forbindelse med disse rummennesker. Nogle aftener før han blev kaldt til det første møde, så han i stor højde over sit hus fl. obj. i diskos- og cigarform. Rummenneskene har overfor ham erklæret, at rumskibene i cigarform i rumterminologien har betegnelsen„Alfa 2" og „Alfa 8." Ved 600 m længde kan hvert skib medtage 500 diskosformede objekter.

For bedre at forstå det hele, begiver vi os i auto til stedet, hvor møderne fandt sted. Siragusa fører vognen. Vi kører mod Ætna. Til en vis højde er vulkanen skyfri, klar mod himlen med sneklædt top, hvor røgen stiger op fra krateret. Da vi ankom til den forstenede lava, standsede Siragusa vognen, pegede mod en lille høj og sagde: „Nu er vi der. Der er Monte Manfré. Deroppe er to udslukte kratere. Objekterne var derinde". Stedet er ensomt og skovklædt. Mellem buskene hæver sig kaotiske masser af lava. Siragusa erklærede, at rummenneskene ikke havde udpeget Monte Manfré som mødested, men angivet dag og time og tilnærmelsesvis retning. Her findes et ungt egetræ. „De var herunder", sagde Siragusa, og han stillede sig under egetræet på det sted, hvor begge rummenneskene skulle have stået." De var så nær ved hinanden, at de rørte hinanden. Efter min opfattelse var de ca. 165 cm høje. De har en metallisk skinnende dragt tilsyneladende i ét stykke. På fødderne havde de en slags sølvskinnende gamascher med ringe. De bar begge et bælte, hvorfra skinnede et grønliggult lys. Jeg følte

en forunderlig ro. Den ene kom hen imod mig, standsede på 150 cm afstand og sagde på italiensk: „Hør og videregiv dette budskab til de mægtigste mænd på Jorden. Stemmen havde en menneskelig, men metallisk klang, som om den kom fra en højtaler. Jeg tænkte mig, at disse væsener ikke havde noget stemmebånd og at klangen derfor kom fra andre organer. Begge dikterede mig nu et budskab, som jeg kunne huske, og ved hjemkomsten skrev jeg det straks ned på maskine. Til slut sagde begge rumpiloter med deres metalliske stemmer: „Fred være med dig." Med hænderne gjorde de en højtidelig bevægelse, som om de ville velsigne mig. Jeg var så overvældet, at jeg ikke var i stand til at spørge dem om noget som helst." Nu er vi kommet til krateret, som ligner en kæmpestor tragt i hvis bund objektet skal have stået. Siragusa siger, at objektet må have haft en diameter på mindst 15 m. Han så ikke objektet så nøje – mere det fra objektet kommende lys.

Og nu selve budskabet. Her er ikke plads til nøje at gengive det. Det drejer sig om veltalende og almindelige hilsner, og ikke fortsat at eksperimentere med atomkraften, afvæbne politikerne – kort sagt en gardinprædiken til gunst for freden (hele tonen i budskabet er af en sådan karakter, at man ikke kan undlade at tænke over det).

Eksemplarer af dette budskab er sendt til: Paven, de Gaulle, Kennedy, Krustjof, Elisabeth af England, svenskekongen og præsidenten i Italien.

Herefter tog vi af sted til stedet for det andet møde. I hele august måned 1962 så Siragusa og hans familie objekter over deres hus. Den 4.9.62 kom ad telepatisk vej besked om mødestedet den næste dag. „Jeg ankom til stedet kl. 22,03. Kan De se denne vej, som er gravet ind i lavaen?" (Vi er fjernet nogle hundrede meter fra Monte Manfré). „Jeg gik ad denne vej, da to væsener på mindst 2,15 m kom imod mig. Jeg var dem nærmere end en meter. Lyset, som strålede fra deres bælter, forhindrede mig i nøje at se deres ansigter. De var klædt som de to første. Dog synes deres dragt lidt lysere. Det skete som første gang. Begge sagde de til mig: „Gør menneskene bekendt med dette budskab . . ." Så dikterede de mig budskabet gennem den sædvanlige telepatiske teknik. Da de var færdige, sagde de: „Fred være med dig," og hævede armen til den sædvanlige gestus, som deres kolleger ved det første møde."

Denne gang kunne Siragusa bedre se objektet. Det var cirkelrundt, 25 m i diameter og stod i luften. Den underste del bestod af en metallisk cylinder på over 3 m højde, en lile dør og en slags trisseværk. Siragusa siger, at han så objektet flyve bort. Samme aften sås et lysende objekt over stederne Acireale, Bronte og Acitrezza. Aviserne skrev herom.

Under min forskning med flyvende tallerkener er jeg kommet til det punkt, hvor jeg finder, at det er min pligt at sammenfatte mine indtryk.

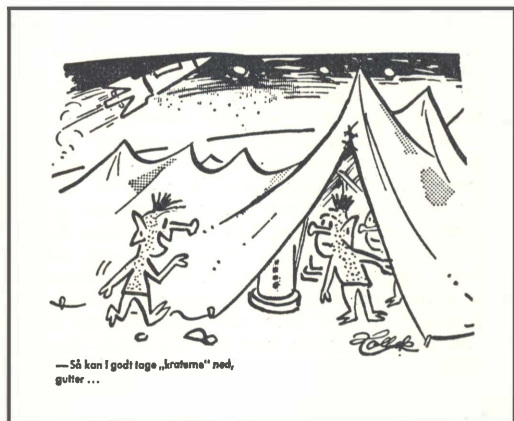
Mødet med personer, som hævder, at have set flyvende tallerkener og andre, som hævder at have mødt besætningerne og talt med dem, har bibragt mig følgende overbevisning: Størstedelen af observatører og forskere (og disse er i flertal) kan man sikkert dele i to kategorier:

1. De mennesker, som ligeud laver en religion deraf med messiansk betydning og
2. de øvrige, som tværtom ser realistisk på det. Efter deres opfattelse er rummenneskene mennesker som os, de har deres baser på Jorden og – hvad Italien angår – på Ætna, i Maiella, ved Comosøen, langs Pofloden og ved Ferrara. Endvidere: Rummenneskene er to grupper fra 160 til 180 cm højde og de, som er over tre m høje. De første færdes blandt os; de andre forholder sig skjulte på grund af deres højde.

Resumé: Disse væseners hensigter er mere end venskabelige og velmenende, de er fredelige, i det mindste hvad deres holdning overfor os angår. Formentlig betragter de vor planet som et støttepunkt i Kosmos.

„Domenica del Corriere" 28.10.62.
UFO-Nachrichten nr. 76/62.
Oversætter: Slej.

UFO-NYT juni 1963

— Så kan I godt tage „kraterne" ned, gutter ...

Rapport fra Atlanterhavet

Ought to be translated

Det britiske Admiralitet har anmodet navigatører verden over til at rapportere ting af interesse for søfarten. Det følgende er måske lidt uden for skibsfartens område, men er alligevel blevet rapporteret dertil af 2. styrmand Knud Rasmussen, t/t Kristine Mærsk.

„Den følgende observation blev gjort den 14. september 1963 klokken 0001 GMT, 0101 skibs-tid på rejse fra Fawley til Palermo.

Skibets position var 41 grader 25' N, 10 grader 28' V omkring 80 sømil fra Oporto. Kurs 181, fart 15,5 knob, vind NNØ, styrke 5, søgang styrke 4, klar him-

fortsættes side 299

**Vil De være med
i et fremstød
for ufo-sagen?**

Læs de næste sider!!!

UFO-Orientering

Den nye udgave af UFO-ORIENTERING er nu på trapperne. Det bliver en fornem, informativ bog med meget helt nyt stof, rigt illustreret, ialt ca. **120 sider for kun kr. 8,00 . . .**
MEN – vi har, i SUFOI, ikke økonomisk mulighed for at lade bogen gå i trykken – og derefter i ro og mag vente på, at den skal blive solgt.
Et sådant værk, der meget vel kan blive en uvurderlig støtte for UFO-sagen fremover, er en dyr spøg. Og vi har simpelthen ikke pengene til denne spøg!
Mange har utålmodigt „rykket for" UFO-ORIENTERING, og vi ved, at der er brug for saglig oplysning om UFO-problemet overalt i landet. Vi kan – med **Deres** bistand – lade bogen gå i trykken, lige så snart vi har bindende forudbestillinger på mindst 1.000 eksemplarer.
De er med til at bestemme, hvornår UFO - ORIENTERING skal udkomme – anfør på nedenstående kupon, hvor mange eksemplarer, De kan „tegne" Dem for. SEND IKKE PENGE NU – kun kuponen i udfyldt stand, til:

Regnskabskontoret, Borgmestervangen 8, 8900 Randers.

klip her ....

Undertegnede ønsker .... eksemplarer af UFO-ORIENTERING i ny udgave, ca. 120 sider, á kr. 8,00.

Navn: ....

Adresse:... ....

Postnr. og -distrikt:... ....

Personlig underskrift: ....

Vil De have UFO-NYT GRATIS i 1969?

Nu er muligheden der – De skal blot skaffe 3 nye UFO - NYT-læsere. – Start NU! – Så snart De har sikret de 3 **nye** abonnenter, bliver Deres eget abonnement automatisk fornyet – helt uden udgifter for Dem!
Naturligvis er De meget velkommen til at skaffe endnu flere nye læsere. F. eks. 6 nye abonnenter giver Dem 2 gratis eksemplarer af hvert UFO-NYT – (så har De ét at forære bort!).
Prisen er – trods øgede omkostninger – uændret: Ialt ca. 400 sider, fordelt på 8 numre årligt á kr. 4,00 = kr. 32,00.
NB: Vi vil alle gerne have offentlig opmærksomhed om UFO-problemet; men vi får det først, når mange mennesker kræver det! Derfor er det vigtigt, at UFO-NYT kommer ud til mange flere. Hjælp sagen – nu betaler det sig også økonomisk for Dem.

klip her ....

Anfør her navn og adresse – helst med BLOKBOGSTAVER – på „Deres" nye UFO-NYT-læsere. Listen indsendes i underskrevet stand til Regnskabskontoret, Borgmestervangen 8, 8900 Randers.

Navn: ... ...

Adresse: ... ...

Postnr. og -distrikt ... ...

Navn: ... ...

Adresse: ... ...

Postnr. og -distrikt ... ...

Navn: ... ...

Adresse: ... ...

Postnr. og -distrikt ... ...

Navn: ... ...

Adresse: ... ...

Postnr. og -distrikt ... ...

Navn: ... ...

Adresse: ... ...

Postnr. og -distrikt ... ...

Indsenders navn: ... ...

Adresse: ... ...

Postnr. og -distrikt: ... ...

Personlig underskrift: ... .

Har De flere nye læsernavne? - og/eller ønsker De ikke at klippe i bladet? - er De velkommen til at skrive navnene på et andet stykke papir!

Vent ikke for længe. – Hvis De får en postopkrævning, efter at „Deres" nye UFO-NYT-læsere er indgået, bedes De undskylde. Det KAN evt., i visse tilfælde, skyldes, at abonnementsbeløbet fra disse ikke er ankommet inden afsendelsen af opkrævningen til Dem.

mel, sigt 7–8 sømil, barometertryk 760 mm og temperaturen 17 grader celcius.

Det uidentificerede flyvende objekt kom først til syne i kompasretningen 210 grader som en stjerne med et stærkt skin omkring sig. Jeg anslog objektets kurs til 330 grader, og det holdt den samme kurs gennem hele observationen.

Da objektet kom nærmere, synes det at nærme sig havoverfladen, men holdt så alligevel den samme højde. På nærmere hold viste stjernen sig at være et strålende grønt lys, ikke helt grønt, men mere lig farven som morild har. Det havde en hale af grønt og orange lys. Foran det grønne lys befandt sig en masse små røde og orange lys, der endte med et purpurrødt lys. Da de sad på tværs af objektet, synes de små lys at være en række koøjer, men de så ud til at bevæge sig. De eneste to lys, der syntes at holde samme afstand, var det grønne og det røde. Der syntes at komme et meget mindre objekt fra det store, men det kan have været et andet objekt, der var længere væk. Der forekom at være gnister rundt om objektet.

Objektet fløj med meget stor hastighed, umulig at sammenligne med nogen hastighed kendt af mig. Det er heller ikke muligt at fastslå højden, men en sekstantmåling, der blev foretaget senere mod en stjerne, som objektet passerede, viste en højde på 25°. Der hørtes ikke en lyd fra objektet, som blev observeret omkring 25 sekunder. Objektet var definitivt ikke en meteorsten eller et fly, endskønt jeg det første øjeblik troede, at det var et brændende fly. Jeg tror ikke, at objektet var en raket. – Det meste af tiden blev det observeret gennem kikkert. AB seaman Joaquin Riu Tomas, der var udkig på broen, iagttog ligeledes objektet."

Deres *Knud Rasmussen*

... Vedlagt er en tegning, der såfremt man tegnede cigarform uden om de observerede objekter, ville blive til et moderskib med mange koøjer, hvad det sandsynligvis også har været. *ej.*

UFO-NYT nov. 1963

UFO-landing på Wight i 1961

Det er måske netop på grund af dens egenart som ø, at øen Wight kan rapportere om UFO-observationer snart sagt hver måned eller så omtrent da, navnlig på den sydlige kyst. Men af en eller anden mystisk grund har antallet af observationer været stigende for nylig, hvilket medførte, at en TV-kommentator sluttede med disse ord: „Hvis det er sandt, at der eksisterer sådanne objekter, så synes det, som om de fører særligt tilsyn med øen Wight; jeg gad vide hvorfor?"

Hvorom alting er, så er det beklageligt, at en af de mest interessante rapporter fra dette sted er blevet negligeret af de store engelske aviser. Jeg har naturligvis søgt at få et møde med de 2 vidner, der påstår at have gjort denne lidet almindelige observation. Der er sikkert andre interessante enkeltheder end den ovenfor nævnte ved denne sag, men, for at gøre det kort, må vi koncentrere os om de foreliggende omstændigheder alene. Straks fra begyndelsen har jeg i mrs. Smith og i hendes datter, mrs. Taylor fra byen Ryde, fundet meget elskværdige og meget hjælpsomme mennesker. Under vort første møde og tillige under vort andet, der gjaldt en båndoptagelse, har disse to damer givet mig et stærkt indtryk af oprigtighed og absolut god tro. Til alt held viste mrs. Taylor sig at være meget dygtig til tegning, og hun var således i stand til at præstere et godt billede af det UFO, hun havde set. (Originalrapporten indeholder reproduktion af 2 af vidnet udførte tegninger).

Mange mennesker i omegnen af Ryde havde set UFOer, men det var kommandant Mole fra Seaview, der blev udspurgt i TV-udsendelsen. Som følge deraf telefonerede mrs. Smith til ham og sagde, at hun var lykkelig over, at en anden også havde set UFOet, thi det bekræftede hendes egen oplevelse. Kommandanten var meget imponeret over mrs. Smith's beskrivelse og rådede hende til at tale med kompetente mennesker om den. Af frygt for at blive latterliggjort søgte mrs. Smith imidlertid ikke kontakt med nogen, og det blev kommandanten, der underrettede pressen i hendes navn. Ellers – således syntes det da at være – ville en vigtig dokumentation på ny være blevet forbigået i tavshed.

Natten til den 3. juli tilbragte mrs. Smith hos sin datter, og henimod kl. 24,15 gik de op på terrassen for at hente noget babytøj. Da de var interesseret i skibe, (mrs. Taylor's mand var sømand), kastede de mekanisk et blik ud over havet fra udsigtshøjen, hvor terrassen ligger. Mrs. Smith så, at der trængte lys ud fra noget, som hun til at beg. med antog for et skib i ringe afstand fra stedet, hvor de var. Men hendes datter hævdede bestemt, at det dårligt kunne være lysene fra et skib, da det lå for højt oppe i luften. De to damer så til med forbavseise i nogle øjeblikke, hvorefter de kunne skelne 5 forskellige lys, alle på linie. Lysene syntes at komme nærmere, og damerne kunne skelne et andet lys anbragt over de 5 første. Lysene kom stadigt nærmere, indtil objektet, hvori de var, blev synligt.

Mrs. Smith sagde til sin datter: „Hvad er det? Det ligner en hovercraft." Indtil da havde UFOet hele tiden holdt sig i øjenhøjde, og det vendte siden til, men nu hældede det, hvorved andre detailler i dets udseende kom frem. Ligheden med en hovercraft, som mrs. Smith havde konstateret flere gange, var næsten

fuldstændig, undtagen for så vidt som der ikke hørtes den ringeste støj fra UFOet. Nu kom det meget tæt på, og så gik mrs. Taylor ned ad trapperne med en vis ængstelse. „Vi troede, at de ville komme helt hen til os", sagde hun. Også hun beskrev det senere som noget, der lignede en hovercraft (af den runde type) med 5 koøjer, hvorfra et orangefarvet lys trængte ud. Over hele UFOet lå der et diffust orangefarvet skær, herfra dog undtaget hele bunden, som syntes at stråle med et kraftigere, orangefarvet lys, der gav genskær i træerne, der kun lå ca. 20 m længere nede (skønnet af artiklens forfatter, jfr. originaltegning gengivet i „Flying Saucer Revlew"). Pludselig forsvandt UFOet som en pil, idet det tog den retning, hvorfra det kom. Pressen påstår, at mrs. Smith sagde „hurtigere end en jetflyver". Faktisk ligger en sådan hastighed noget uden for hendes vurderingsevne. Det hele varede kun et øjeblik, og i næste nu forsvandt UFOet hurtigt i det fjerne „som et stjerneskud". Efter denne hastige afgang, som heller ikke var ledsaget af nogen støj, sås en lysende ring på det sted, hvor UFOet før havde været. Mrs. Smith beskrev denne ring som noget, der lignede en ring af tobaksrøg, der gradvis opløste sig, efterhånden som den steg til vejrs. Efter at have best. i 5 minutter fordelte den sig, efterladende et lysende skær. Hverken den ene eller den anden af vidnerne havde beskæftiget sig med emnet: Flyvende tallerkener, og de havde ikke set fotografierne af Adamski's flyvende tallerken. Forfatteren af denne artikel passede vel på ikke at påvirke damerne på nogen måde. I nærværelse af et uvildigt vidne lavede mrs. Taylor en tegning af UFOet, som nøjagtigt lignede et klassisk UFO af rekognoceringstypen. Senere, da jeg viste damerne fotografiet fra Derbyshire tilligemed Adamski's, genkendte de det let, og uden at tøve sagde de:

– at UFOet, forinden det begyndte at hælde, snarere lignede Derbyshirefotografiet, men:

– at det, efter at have hældet, viste sig at være nøjagtig som Adamski's UFO.

Jeg er i stand til at tilføje, at jeg selv og flere andre er overbevist om, at disse damer uomtvistelig har set et rekognocerings-UFO på kort afstand, mindre end 450 m fra det sted, hvor de befandt sig.

Lidt senere samme aften, men nogle kilometer længere væk, så en af mine venner, på en mark i ret stor afstand, kraftige lysskær, som optrådte efter en meget lokal, men mærkelig hvirvelvind.

„Lumières Dans La Nuit". – Aage Voss

(sign.) Léon G. Cramp.

UFO-NYT juli-aug. 1964

UFO-flåde set i Trancas, Argentina

Fra „Lumières Dans La Nuit", februar 1964.

21. oktober 1963 - Den fantastiske beretning fra en af beboerne i byen Tucuman har givet anledning til en bekendtgørelse fra politidirektøren.

Saint-Michel-de-Tucuman: Politiets pressebureau har offentliggjort en om UFOer handlende meddelelse, som politiinspektør Marcos Midalgo har affattet og tilstillet politidirektøren.

Politiinspektøren meddeler, at han har indfundet sig på Antonio Moreno's gård beliggende 6 km fra Trancas, og at han blev modtaget af ejerens datter Yolande Moreno.

Det fremgår af rapporten, at Yolande Moreno om aftenen den 21. oktober 1963, kl. ca. 21,30, da hun stod ved et af husets vinduer, har set, i en afstand af ca. 1 km, at Belgranobanens sporareal var meget kraftigt oplyst. Flere skikkelser bevægede sig frem og tilbage, og Yolande Moreno troede, det drejede sig om en sabotagehandling eller om igangværende arbejde. Hun bad da sin søster om at gå ud til gårdens port for at se, hvad det var, der foregik. Søsteren gik straks ud, men da hun skrånede over gårdspladsen, så hun til sin forbavselse, at der foran hende svævede noget, der lignede en kæmpemæss. skive. Hun kom rædselsslagen tilbage til huset, og Yolande Moreno tog da en lommelampe og belyste objektet for at se det.

En kraftig lysstråle blev derpå sendt imod dem fra objektets indre; den blændede dem begge og gav dem en fornemmelse af at være blevet forbrændt i ansigtet. Andre UFOer oplystes nu indvendig fra og begyndte at udsende ultraviolette*) stråler, idet de samtidige indhyllede sig i en slags hvid tåge, der afgav en stærk svovllugt. Som om dette havde været et signal, kom nu 6 nye UFOer frem og begyndte at belyse huset, som faktisk lå badet i et lys, der lignede dagslys. Denne situation varede i ca. 40 minutter. Det var næsten umuligt at opholde sig i huset, hvor der var varmt som i en bageovn. Til trods for panikstemningen – kvinder og børn var alene hjemme – forsøgte alle så vidt muligt at være ganske rolige. I mellemtiden fortsatte et andet UFO, som holdt sig over sporarealet, med at oplyse de skikkelser, som her bevægede sig såvel til højre som til venstre for skinnerne. De unge piger lagde mærke til, at det UFO, som holdt sig foran deres vindue, selv var udstyret med ca. 6 vinduer, omtrent 1 m høje og meget kraftigt oplyst, så kraftigt at de ikke kunne se ind i det. UFOernes diameter var ca. 8 m. Efter 40 minutters forløb steg objekterne til vejrs. I henhold til rapporten rørte UFOerne ikke jorden på noget tidspkt., men holdt sig svævende i en højde af 6 eller 7 m. Politiet oplyser, at fænomenet også er bleven iagttaget af M. Joseph Lacoste.

Oversat: Aage Voss.

*) *Antagelig en trykfejl for „infrarøde". Den senere omtalte, stærke varmeudvikling kunne tyde på det O. a.*

Jfr. det argentinske blad „La Nacion", ult. oktober 1963.

UFO-NYT nov. dec. 1964

Tallerken-mystik over Sønderborg?

Sirenerne begyndte pludselig at hyle.

SØNDERBORG, lørdag.

I aftes ved 20,15 tiden begyndte sirenerne i Sønderborg pludselig at hyle, men de standsede hurtigt igen. Gadelys, alle elektriske lamper, apparater og maskiner gik ned på en brøkdel af den normale styrke.

Samtidig fik flyverkommandoen i Vedbæk så mange henvendelser om UFO'er – uidentificeret flyvende objekter – at man sjældent har været ude for noget lignende. Man kunne ikke nå at tage telefonen for at besvare forespørgslerne så hurtigt ,som opkaldene kom ind.

Når Sønderborg antages overfløjet af en „flyvende tallerken", hænger det sammen med, at også transistorradioer, der er uafhængige af netstrømmen, gik ned i styrke på det nævnte tidspunkt. Flere steder i verden har iagttagne „flyvende tallerkener" givet jorden under sig et strømchok, kompasnåle har givet forkert udslag, bilers tænding er holdt op o. lign.

– Jeg bemærkede godt, da det skete, siger den vagthavende ved De kommunale Værker, Karl Hansen. Det var ikke en afbrydelse, og det var ikke en fejl i nettet herinde.

– Det var ikke alene strømmen, der svigtede. Samtidig gik radiofonistyrken på FM væsentligt ned – på en batteridreven radio.

– Det kan jeg ikke forklare, slutter Karl Hansen.

„Sønderjyden", 30.10.65.

Dette interessante udklip fik jeg tilsendt fra typograf G. Beck, Haderslev, og jeg tænkte, at her var en lejlighed til at finde ud af, om der var tale om en „avisand", som ofte er tilfældet. Jeg ringede derfor til dagbladet Sønderjyden for at tale med den journalist, der havde skrevet stykket i avisen.

Han havde siddet hjemme hos sig selv fredag aften (den 29.10. 1965), da lysstyrken på pærerne i huset aftog betydeligt. Samtidig gik styrken i hans transistorradio ned, ligesom også lyset i skalalampen blev svækket.

På samme tid, som det skete, begyndte luftalarmsirenerne i Sønderborg, der ligger ca. 10 km væk, at hyle. De holdt hurtigt op, og der blev fra politiets side beordret en elektriker ud for at kigge på sirenerne. Det viste sig hurtigt, at der intet var i vejen med dem. Man har dog forklaret, at en slags strømchok kan sætte sirenerne igang, men journalisten har ringet til elværket i Sønderborg, der oplyser, at der ingen fejl eller afbrydelser har været.

Journalisten ringede derefter til Flyverkommandoen i Vedbæk for at høre, om man der havde observeret noget eller fået nogen henvendelser. Den vagthavende fortalte ham, at der havde været et hav af henvendelser angående observationer af himmelfænomener. Journalisten spurgte, om det var angående „meteoret eller satellitten", der blev observeret samme aften ved ca. 18,40-tiden, men dette kunne den vagthavende ikke svare på. Han mente dog, at det fænomen, som journalisten fortalte om, måtte være en slags efterveer efter det andet fænomen. Dette mente journalisten var noget vrøvl, da et sådant elektrisk fænomen ville have vist sig med det samme, såfremt dette stammede fra fænomenet ved 18,40-tiden. Dette indrømmede den vagthavende og henviste ham til Flyvestation Karup.

I Karup kom journalisten til at tale med forskellige officerer, og han fik stadig ikke at vide, på hvilket tidspunkt de forskellige observationer havde fundet sted. Det var ikke til at gennemgå alle disse rapporter, fik han at vide. Det var et enormt arbejde. Han spurgte da, hvor mange rapporter der var indkommet, og fik svaret, at det vidste man ikke, hvorefter han bad dem venligst tælle dem. Han fik da at vide, at der i virkeligheden var indkommet 11 (elleve) rapporter om noget usædvanligt. De var fra bl. a. Odense, Svendborg Gilleleje, hans egen fra Sønderborgegnen samt de resterende andre steder fra.

Der faldt dog en interessant udtalelse, idet journalisten fik at vide, at en major skulle gennemgå materialet med henblik på en forklaring til civilbefolkningen. Det var dog slet ikke sikkert, at der skulle udsendes nogen forklaring.

Journalisten ringede igen om mandagen for at høre, hvordan det gik, men fik at vide, at man endnu ikke havde beskæftiget sig med sagen, da man ikke foretog sig noget i week-enden.

Det skal lige tilføjes, at der *intet* blev observeret over Sønderborg på det pågældende tidspunkt, så vidt jeg indtil nu har fået oplyst.

Journalisten spurgte, hvilken interesse jeg havde i sagen, hvorefter jeg fortalte ham om SUFOI og den udklipscentral, der bragte mig ind i billedet.

– SUFOI, nåh denne Adamski organisation, sagde han. Det var ikke noget, der huede ham. Han kom dog snart på andre tanker, og vi fik en behagelig snak om den sidste tids observationer etc. Han havde to bøger på engelsk af Keyhoe, som han spurgte til. Jeg fortalte ham om NICAP og den beretning, organisationen har udsendt sidste år. Han var meget interesseret og ville anskaffe sig beretningen, når jeg havde sendt ham adressen. Som sagt meget interesseret, men afvisende overfor alle kontaktberetninger etc. Han bad mig skrive til hans private adresse, hvilket tyder på, at han ikke er så glad for at blive blandet ind i noget, hvorfor jeg også holder navnet tilbage.

Ole Henningsen, Nakskov.

KOMMENTAR: – Der findes altså også journalister, der i fuldt alvor og af sig selv kan komme på „tallerken-tanker", – selv om der intet direkte er observeret. – Joh, udviklingen går sin gang! *Red.*

UFO-NYT nr. 6, 1965

Fænomen over Sola

Med bl. a. denne overskrift bragte adskillige norske aviser den 20.-21. december en beretning om en observation, foretaget fra Stavanger lufthavn ved Sola. Vi kontaktede observatøren, herr meteorolog John H. Evertsen, hvis meget fyldestgørende beretning vi bringer i fuld ordlyd:

„Den 20. december havde jeg vagttjeneste ved den meteorologiske station. Efter kl. 0600 GMT (0700 lt) overtog jeg vagten efter min kollega. Da det på Sola er vanskeligt at foretage nøjagtige observationer fra bygningen på grund af store projektører, som er monteret på hovedbygningen, gik jeg ud af bygningen og væk til instrument-huset nord for kontroltårnet, for at få så nøjagtigt et billede af situationen som muligt. Jeg havde medtaget min vinkelmåler, hvormed jeg normalt måler skyhøjder.

Vejret var letskyet, vind fra nord-vest og med god sigt. Fra vest til nordv. lå en stor cumulo-nimbus sky men ellers hvælvede himlen sig med tindrende stjerner. Jeg stod og betragtede toppen (fanen) på cumulonimbus, da en lysende genstand kom til syne i kanten af denne, men højt over selve skyen. Lyset fra genstanden var for stort til at stamme fra noget fly i den store højde, og da lyset yderligere var konstant, var jeg i samme øjeblik sikker på, at dette var noget ud over den sædvanlige trafik. Der var helt stille på flyvepladsen, men jeg var ikke i stand til at høre nogen lyd fra objektet. Helt fra mine drengeår har jeg været interesseret i stjernehimmelen, og jeg har i de senere år iagttaget de fleste af de satellitter, som er synlige her. Derfor var jeg også sikker på, at det ikke kunne være en satellit, idet det reflekterende lys fra sådan en er meget svagere end det lys, som genstanden her udsendte.

Jeg rettede min vinkelmåler mod objektet og aflæste 46 grader. Dernæst tog jeg en blyant op fra min lomme. Den havde en diameter som en ært, og holdt i udstrakt arm, dækkede den objektet på en prik. Medens jeg foretog alt dette, lod jeg min underbevidsthed lægge mærke til, hvad der ellers var at bemærke, såsom korona og bevægelse. Bevægelsen var i en svag bue fra vest til øst og farten var konstant. Øst for flyvepladsen ligger fjelde. Jeg fulgte objektet til det blev borte bag fjeldene, hvilket jeg antager tog to minutter, men dette må tages med forbehold, idet jeg ikke målte tidsforløbet.

Som jeg har bemærket, havde objektet en tydelig korona, som syntes at pulsere svagt. Denne pulsering kan dog skyldes atmosfæriske forhold.

Jeg ansl. objektets højde til mellem 40- og 50.000 fod, muligvis noget lavere.

Farten har jeg ikke gjort mig nogen idé om, idet jeg var optaget af at udføre de andre dele af observationen så nøjagtigt som muligt.

Da jeg efter observationen telefonerede til tårnet, oplyste man mig, at der ikke var fly under anflyvning, ligesom der heller ikke var fly i området i det hele taget.

På den tid af døgnet er der heller ikke opsendt radio-sonde balloner fra Sola. Desuden har jeg i tidens løb iagttaget masser af disse balloner, og jeg anser det for helt udelukket, at det skulle kunne være en sådan.

Som De vil se af de meteorologiske data, var der heller ikke tale om, at der eksisterede nogen tordensituation i området. De byger, som forekom i området var svage, og skytoppene gik ikke op i usædvanlige højder.

Til sidst vil jeg bemærke, at jeg har været ansat i vejrtjenesten i 10 år, og som De sikkert er klar over, er det i observationstjenesten, at man får den største erfaring i at bedømme himmelfænomener".

– – –

Som bilag til rapporten har observatøren yderligere vedlagt uddrag af stationens logbog, hel- og halvtimes observationerne omkring observationstidspunktet, vejrkort, vejrdata fra stationerne omkring samt diagrammer over radiosondeopstigningerne før og efter observationen.

Alt i alt en fin og veldokumenteret rapport, som vi er glade for at have modtaget.

ej.

UFO-NYT nr. 2, 1966

Flyvende tallerkener er atter aktuelle

Gang på gang offentliggøres såkaldt mistænkelige rapporter fra folk, der påstår at have set flyvende tallerkener. – Hvad ved vi om disse mystiske objekter, og hvad ved de om os?

„Der er mere mellem himmel og jord, end du ved af, Horatio". Hvor evig aktuel denne replik skulle blive og faktisk allerede var, før den blev skrevet, var vist ikke engang Shakespeare klar over. En lille notits, der i sin ordknaphed røber, med hvilken alvor

eller mangel på samme, man viderebringer oplysniger af denne art, må atter bringe en til at erkende, at vi vist ikke ved så meget om det store rum, som enkelte stejlt vil holde på.

I notitsen hedder det blandt andet: De flyvende tallerkener svirrede i aftes påny i luften over Michigan i USA, og politiets eksperter undersøger omhyggeligt et dybt, cirkelrundt aftryk på et sted, hvor et af de mærkeligt lysende objekter hævdes at være landet. Aftrykkene var fire, fem centimeter dybe. Yderligere gav en geigertæller ifølge øjenvidner kraftige udslag, og politiet fandt nogle ejendommelige sorte korn af ukendt art. Hundrede mennesker i egnen omkring Ann Arbor mener, at de så de flyvende tallerkener.

Således fortæller den danske avis om det mystiske fænomen, som sikkert om et par dage vil blive dementeret med oplysninger om, at de flyvende objekter (UFOer) bare var varm luft eller vejrballoner, og at de tydelige aftryk i jorden stammede fra en lastvogn. Kommer politiet og de amerikanske organisationer, der med ikke særlig blid hånd tager sig af disse problemer, med en sådan forklaring, er det måske den rigtige, men også kun måske.

UFO-formularen

Rapporter af denne art, afgivet af såkaldt forvildede personer, er ikke længere nogen nyhed. Dagligt får det amerikanske flyvevåben øjenvidneberetninger, der lyder på, at man har observeret flyvende genstande, såkaldte „flyvende tallerkener". Den almindelige viden om disse ting går ud på, at man smider disse rapporter i papirkurven med et smil. Men så let gås der ikke hen over problemet i USA. Derom vidner, at US Air Force har et departement for UFOer (uidentificerede flyvende objekter) og af den militære pilot i sin uniformslomme gemmer en lille trykt formular, der i forvejen er udfyldt på en sådan måde, at alt hvad han har at gøre er at skrive, hvor stor UFOen var, hvor hurtigt den fløj, hvad farve, den havde, og dens position. Alt dette selvfølgelig betinget af, at han „tror" at have set en. *Om det danske forsvar tager tingene lige så tungt er ikke til at få oplyst for almindelige dødelige. En sag er i hvert fald sikker. Militærets første opgave i disse forhold er at få det til at se ud som bagateller, som ingen blot middelbegavet pers. gider at beskæftige sig med.*

Det er ikke småting, man har fået af UFO-rapporter. Et faktisk tal for alle lande kan ikke gives, men det overstiger et par hundrede tusinde i de sidste 15 år, hvor aktiviteten i luften synes særl. livlig. Men det er jo ikke bare os. Inkaindianerne fortæller i gamle legender om store sølvskinnende fugle, der kom ned fra himmelen, og adskillige ældgamle skrifter bærer vidnesbyrd om observationer på himmelen.

Afskrækkende rapporter

Om aftenen den 4. december 1952 landede en forskrækket pilot fra flyvevåbnet i Laredo i Texas. Han fortalte, at han 19 km fra flyvepladsen var blevet strejfet af en mystisk blåligt-lysende genstand. I sidste øjeblik havde genstanden kastet sig til siden og for forbi maskinen med frygtelig hastighed. Tre år tidligere ville alle have gjort nar af rapporten, det var der ingen, der gjorde nu.

En anden rapport lyder på, at en britisk Comet jetmaskine forlod Calcutta den 2. maj 1953. Seks minutter efter starten blev den ramt af et eller andet. Stumperne af det forulykkede fly blev fundet spredt over 13 kvadratkilometer på jorden. Tårnet i lufthavnen hørte ingen nødsignaler. Dette er nogle af de mere forskrækkende vidnesbyrd om, at der er et eller andet. Dertil kommer vidner, som har set genstande på himmelen, men ikke blot almindelige genstande. Det er en fællesnævner for alle observationer af denne karakter. UFOer flyver hurtigt (farten er for nogles vedkommende opgjort til 80.000 kilometer i timen). Der er ingen motorlarm, ingen udstødning. De udsender et blinkende lys, der svarer til afviserblinket på en vogn. Og først og fremmest, de flyver i spidse vinkler. Denne navigation, er det ikke muligt for noget aeroplan at foretage, og ingen stjerne eller satellit er i stand til pludselig at skifte kurs og flyve tilbage samme vej, uden drejning. Fælleskendemærket for de oplysninger, der er afgivet af vidner, som har set UFOer på nært hold, er en mærkelig prikken i huden som af stråling og komplet lydløshed, eller højst en hvislen. Det er muligt, at alle disse observanter har lidt af visionære forstyrrelser, men i såfald er det en folkesygdom med fælles symptomer. Der er ikke mange divergenser, når man sammenligner disse vidnesbyrd. Og særlig store varianter møder man heller ikke, når kyndige videnskabsmænd skal dementere. Vejrballoner, refleks fra billygter, skyer, meteorer er, hvad disse forklaringer for det meste indeholder. En ny teori, som har været luftet i en dansk avis forklarer, at de flyvende tallerkener i virkeligheden er reflekser fra et lag varm luft, der ligger mellem to kølige luftlag. Disse reflekser kan også ses på radarskærme. Man kan antage, at disse tilbagevisninger er korrekte. Men stadig er der uløste gåder, der giver anledning til spørgsmål. Hvad med de iagttagede formationsflyvninger, blandt andet over Det hvide Hus og Rom. De mange observationer af lavtgående UFOer. De mange farve- og hastighedsvariationer. De fotografier, der ikke har kunnet tilbagevises som svindel. Overflyvninger, der har givet anledning til stoppede motorer og magnetiske forstyrrelser. Landinger, der efter sigende er overværet af vidner. Fællesmønstret for alle observationer. Og sidst men ikke mindst de mange rapporter, der går ud på mystiske forulykkede militær- og passagermaskiner. Kan de være forårsaget af varm luft og vejrballoner?

Kemisk ren tin

Til dette kommer de mange genstande, som man har fundet på steder, hvor UFOer menes at være landet. Blandt andet har man i USA på jorden metaller, der antages at stamme fra et forulykket UFO. En nærmere videnskabelig undersøgelse har bestemt nogle af disse metaller til at være kemisk rent tin.

Noget man ikke har mulighed for at fremstille ad kemisk vej, og som ikke kendes i sin 100 pct. rene form. Oven i denne bunke uforklarede facts, kommer beretninger fra svage sjæle, der påstår at have været i kontakt med folk fra andre planeter. Og sidst kommer vor menneskelige storhedsvanvid, der vel ikke er så enormt, at vi kan påberåbe os at være eneste levende væsener i et uendeligt univers.

Man er nu kommet så langt, eller for at være korrekt, man har nu hørt så mange forklaringer om lysende objekter, både i udlandet og herhjemme, hvor fænomenerne ikke er mindre talrige, at de enorme stabler filmisk materiale ikke blot bliver lagt på en hylde, hvor de mugner op, men bliver underkastet større undersøgelser. Et bevis på dette, er den schweiziske læge, dr. Monquzzi, der i 50'erne af vanvare på et bjerg kom til at fotografere en landet UFO med en UFO-mand udenfor. Filmen blev beslaglagt, manden afskediget fra sin stilling. Og så skulle den sag være glemt. Det var den blot ikke. Billederne blev undersøgt på kryds og tværs. Man fotograferede bjerget og prøvede at indkopiere en suppeterrin, men forgæves. Og så kom der en uofficiel redegørelse. Billederne var ægte. Men nyheden nåede ikke til avisernes forsider. Kun til fagtidsskrifter, der udelukkende arbejder med UFO-stof. Denne sag er nu også glemt. Men stadig indkommer der film. En af de seneste er optaget af et argentinsk hangarskib ved Sydpolen. Og det skabte intet mindre end en sensation. Regeringerne i Argentina og Chile bekræftede, at man havde observeret ukendte flyvende objekter, som IKKE kunne identificeres.

Hvornår er vi sikre?

Nu har de nye iagttagelser i Michigan givet ved til den allerede blussende ild. Tidligere har amerikanske myndigheder, og ikke kun amerikanske for den sags skyld, bestræbt sig på at latterliggøre vidnerne. Når man så en UFO måtte vedkommende være en forstyrret en. Men denne gang er observatørerne agtværdige sheriffer og politifolk, ansat under USA's stjerneflag, og det er jo andre folk. Autoriteten fornægter sig aldrig.

Der er noget i luften, det er givet, men hvad. Det vil aldrig blive opklaret, før man har en UFO på jorden, så videnskabsmænd kan gå ud og ind og ved at bide i de ukendte metaller forvisse sig om at dette i hvert fald ikke er lysreflekser.

Kristeligt Dagblad 1.-4.-66.

UFO-NYT nr. 3, 1966

UFO'er ved Skårupøre 2. pinsedags morgen?

Anonym hævder at have iagttaget to „flyvende tallerkener", der foretog voldsomme manøvrer i luften.

For nogen tid siden meddelte en person – anonymt – at han havde interesse i at få oplyst navn og adresse på nærmeste UFO-kontaktmand. Den pågældende har nu talt med redaktionssekretær Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg, som vi henviste til, og givet denne en detaljeret beretning om iagttagelse af to UFOer – flyvende tallerkener – anden pinsedags morgen ved Skårupøre. Vi gengiver i uddrag Lerbæks rapport om den anonyme persons iagttagelser:

– Observatøren ønsker, af gode grunde, at være anonym. Han ville udelukkende fortælle om sin oplevelse, for evt. at kunne hjælpe til en opklaring af fænomenerne.

Jeg talte med ham i flere timer og kom herefter til den konklusion at oplevelsen var sand. Ved en mængde forskellige spørgsmål blev jeg klar over, at observatøren ikke havde mere kendskab til flyvende tallerkener end det, han havde læst i aviserne. Alligevel faldt detaljerne i hans beretning meget nøje sammen med utallige andre observationer af UFOer.

Jeg vil nu lade observatøren, med egne ord, berette om sin oplevelse:

– 2. pinsedags-morgen, den 30. maj 1966, kl.4,09, kom jeg ad Skårupørevejen mod Skårupøre. Efter at have passeret Skovmøllevejens udmunding, fik jeg en mærkelig fornemmelse af et eller andet – noget, jeg ikke vidste hvad var, jeg standsede derfor og betragtede omgivelserne, men der var intet særligt at bemærke. Jeg begyndte derefter at betragte himlen og lod blikket løbe horisonten rundt – – og fik så øje på „den". „Den" havde hverken vinger eller planer, men var rund eller skiveformet, og bevægede sig uden en lyd.

Det forekom at være for fantastisk, men var intet synsbedrag. Den svævede stadig fremad, den kom fra vest og bevægede sig i en linie vest-øst, mens jeg stod og iagttog den. Dens flyvehøjde var det ikke muligt at bedømme, men jeg havde forholdsvis let ved at betragte den, mens den passerede forbi.

Mat metalgenstand med blå-lilla lysskær

Den så ud til at være af metal, men den var ikke blank eller skinnende, den var nærmest mat eller halvmat – og så udsendte den et svagt eller dæmpet blåt lys eller skær med en lille anelse af lilla eller violet. Det var en farvetone jeg ikke havde set før.

Objektet gled fremad, som fulgte den en bestemt linje mod øst, men lidt efter drejede den i en bue mod syd-øst, hvor den forsvandt.

Jeg vedblev efter denne iagttagelse at betragte himlen mod nord og vest, – og ca. 4 min. efter, kl. 4,13, kom den næste tallerken.

Den kom fra syd-vest, og det så ud til, at den må have passeret dele af Tåsinge og Thurøs nordside, før den kom ind over Fyn. Den fløj meget lavere end den første, og var lettere at iagttage. Den var af samme form og udseende som den første, den udsendte samme matte eller dæmpede blåviolette lys. Desuden var der ligesom en lysende ring, der på midten omgav hele tallerkenen, denne lysende ring lignede rillerne i en mønt og lyste hvid-gult, omtrent som smeltet jern.

Tallerkenens form kan næsten beskrives som to dybe tallerkener, der er lagt sammen. Den havde intet tårn eller andre store fremspringende dele, derimod var der øverst oppe en ret lav eller fladtrykt kuppel, i denne top så der ud til at være flere spalter, (som i panserbiler) der var ingen koøjer eller vinduer. På undersiden så den ud til at være flad, der var ingen hjul eller landingsstel at se.

Den svævede ejendommeligt langsomt, ikke som det første objekt, den kom ligefrem „drivende" – næsten som en båd, der driver af sted med strømmen. Det så nærmest ud som om den søgte efter noget, ventede på noget eller var ved at undersøge noget. At den var under kontrol og blev styret, var der for mig ikke den ringeste tvivl om.

Den bevægede sig i zig-zag, men pludselig standsede den brat, ca. 5–6 sek., som om der blev trådt på en bremse, den udsendte nu 3–4 stærke glimt, næsten som lyset fra el-svejsning. Den gled så næsten vinkelret ud til siden og begyndte at stige i en vinkel på 45 grader, den svingede ikke mere fra side til side, den standsede brat igen, 2–3 sek. – og pludseligt, ja lynhurtigt begyndte den at flagre opad i zig-zag med stor fart. Det så fantastisk ud, den ændrede atter kurs og fløj nu mod sydø. med meget høj fart, hvor den kort efter var forsvundet i horisonten.

En UFO-kommentar:

I en kommentar til denne beretning siger Frank Lerbæk bl.a.:

– Sandsynligheden for, at observationen er korrekt, er stor, idet mange af de nævnte forteelser stemmer nøje overens med andre beretninger. Den flakkende bevægelse og zig-zag kursen er meget typisk.

Man kan nu selv dømme om rigtigheden af denne oplevelse, jeg vil i hvert fald ikke afvise den som løgn og humbug. Man må lade „en dør stå åben" og give observatøren en chance. Ikke sådan at forstå, at man bare skal godtage alt hvad man hører og helt udelukke muligheden for svindel, det har der jo desværre været en del af, men overvejende er de rapporter vi får af fornuftige og ædruelige folk.

– – –

Frank Lerbæk er interesseret i at høre fra andre, som evt. har iagttaget de to „flyvende tallerkener" på samme tidspunkt, anden pinsedags morgen. Skulle nogen kunne bekræfte iagttagelsen, hører vi gerne fra de pågældende.

Vor egen kommentar til sagen er denne:

– I årevis har et stigende antal observationer af denne art beskæftiget også seriøse blade. Mange af tildragelserne har ikke kunnet affærdiges fra officielt hold med plausible „forklaringer", og til rest bliver muligheden af enten et nyt hemmeligholdt „flyveapparat" fremstillet på denne eller hin side af jerntæppet, hvilket forekommer os mest sandsynligt – eller den mere teoretiske, men ikke 100 procent uafviselige mulighed, at der er tale om udenjords oprindelse af fænomenerne. *-au.*

Svendborg Avis 11.-6.-1966.

UFO-NYT nr. 4, 1966

„Flyvende pølse ved Holbæk"

Med denne overskrift beskrev mange af landets aviser en observation nær Holbæk den 13. juli 1966.

Der var nu ikke tale om hverken Steffs eller Houlbergs produkter, som på mystisk vis var gået til vejrs. Det var derimod en vældig interessant UFO-observation. Eller rettere to observationer, idet den første fandt sted kl. 22,45.

Fru K. Carstensen var i bil på vej fra Holbæk mod Tuse Næs sammen med sin mand, som førte bilen. Ved Mårsø får fruen øje på et hvidt objekt til højre for vejen i ca. 45 graders højde. Objektet er 10-ørestort i udstrakt arm. Derefter kigger observatøren ud af bilens bagrude for atter at se fremad. Da ser hun et stort, hvidt aflangt objekt med afrundede hjørner (altså mere en pølse end en cigar, hvad faconen angår) svæve over vejen med det lille objekt efter sig i en afstand på 15 mm i udstrakt arm. Det store objekt blev anslået til en størrelse på 10 cm i udstrakt arm. Tilsyneladende står begge objekter stille i luften.

Føreren af vognen så ikke objekterne, idet han var travlt optaget af at holde øje med en motorcyklist uden lys, som kørte umiddelbart efter bilen. De standser derfor ikke for at betragte objekterne. Efter nogle få minutters forløb svinger vejen, og vidnet får derved objekterne i ryggen og mister dem af syne.

Det var den første observation. Men objekterne bliver tilsyneladende i området, selvom der øjensynlig ikke har været andre observatører. Det kan skyldes, at objektet har gjort sig usynligt. Den næste observation begyndte kl. 23,34.

Herr Preben K. Rasmussen kørte ad landevejen fra Mørkov mod Ugerløse. Ca. 1 km forbi Østrup sås et kraftigt lysskær på himlen i ca. 60 graders højde. Rasmussen og passageren i vognen, herr P. E. Jensen, kører et lille stykke endnu, medens de holder øje med objektet.

Lyset fra objektet var blændende lysegrønt eller måske nærmere fosforgrønt. Det var 10-ørestort i udstrakt arm, men synede meget større på grund af det kraftige lysskær, som omgav det. Objektet daler mod jorden efter et øjebliks observation. Så står det stille igen et øjeblik for dernæst at dale helt ned til jorden

og lande. Bevægelsen nedad sammenlignes med en ting, som bliver firet ned i en snor.

Observatørerne standser vognen og standser også motoren. Man står ud af vognen og iagttager objektet, som ligger og lyser på jorden. Afstanden til objektet er svær at bedømme, men objektet landede mellem observatørerne og Syvendeskoven, som er ca.1200 m væk.

Endnu medens objektet lå på jorden, lyste det meget kraftigt. Det var omgivet af et meget kraftigt og stort lysskær eller korona. Pludselig slukkes alt lys, der er intet mere at se. Da observatørerne er ved at stige ind i vognen, ser herr Jensen to små, hvide lys bevæge sig, hvor objektet lå, men Rasmussen ser ikke disse lys.

Derimod får de pludselig øje på et andet objekt. Medens det første objekt var rundt, var dette pølseformet, d.v.s. aflangt og med afrundede ender. Det hang ubevægeligt på himlen omkring det sted, hvor det grønne objekt først kom til syne. Det lyste hvidt, men med et svagt lys, som en månebelyst sky, når månen står lige bagved. Objektets omrids var skarpt aftegnet, og der var ikke noget „skyet" ved det. Forskellen i lysstyrke mellem de to objekter var så stor, at det svagtlysende, hvide objekt godt kunne have været på himlen under hele observationen, uden at man ville have lagt mærke til andet end det blændende grønne. Det hvide objekt var 8–10 cm i udstrakt arm, så det var ellers ikke så nemt at overse.

Da man havde set på det store objekt en fire–fem minutter uden at det havde bevæget sig, kører man mod Ugerløse. Rasmussen holdt øje med objektet, der synede svagere og svagere. Det forekom ham, at objektet til sidst trak mod nord-øst. Da man når til den anden side af Ugerløse er objektet forsvundet.

Efter at man var startet fra observationsstedet bemærkede man, at lyset på bilen var meget svagt. Der var lige sat ny akkumulator på vognen, og derfor talte observatørerne om, at det var mærkeligt, men ved Bonderup, ca. 4 km fra observationsstedet, kom lysets normale styrke igen.

Der var ingen virkning at mærke på motoren, derimod følte observatørerne sig uforholdsmæssigt trætte både under og efter observationen.

På vejen hjem meldte man det passerede til politiet i Ringsted, som foranledigede, at man sendte en patruljevogn til observationsstedet. Politiet fandt dog ingen spor, men det vides ikke hvor meget man har gjort for at finde nogle.

SUFOIs mand i Holbæk har været på stedet for at finde spor, men uden resultat. Det er ikke oplyst, hvornår undersøgelsen fandt sted.

Alt i alt var det én af de mest interessante observationer, vi længe har haft. *ej.*

UFO-NYT nr. 5, 1966

Undervands-ufo - eller hvad?

Familien Ormseth hyggede sig ved bredden af Bjøringsvatnet i Aure i Norge. Det var en dag i juli, og vejret var varmt, stille og letskyet og Bjøringsvatnet lå blank som et spejl. Da klokken var ca. 19,00, hørte man en svag susen i luften, nærmest som var det begyndt at lufte lidt. Da man så op, fik man imidlertid øje på en mørk, grå fly-lignende genstand, som havde kurs mod fjeldet på den anden side af søen. Genstanden havde en cigarformet krop, med en afstumpet snude og spids bagtil. Midt på kroppen sad to korte, brede vinger. Der var ingen side- eller højderor at se. Objektet tabte fart samtidig med at det tabte højde. Da det var i nærheden af fjeldtoppen på den anden side af søen, foretog det et sving på omkring 270 grader. Det svingede, som fly normalt gør, nemlig ved at lægge sig på højkant i svinget. Genstanden kom tilbage over vandet på den anden side, medens det stadig tabte højde. Dernæst landede det på vandet, gled et stykke hen over vandoverfladen og efterlod sig en kort skumstribe. Så dykkede det ned i vandet omkring 30 meter fra land og kom ikke mere til syne. Observatørerne anslog objektets størrelse til at være 1-1½ m mellem vingespidserne.

Familien Ormseth meldte senere det passerede til militæret, der var meget interesseret. Man foretog flere undersøgelser på landingsstedet, bl.a. ved hjælp af helikopter og frømænd. Aktionen, der blev ledet af major Asmund Nielsen fra Ørland Flystasjon, gav imidlertid intet resultat. Det skal nævnes, at vanddybden er temmelig stor i søen.

Det er derfor et åbent spørgsmål, hvad der er set. Der er sikkert ingen tvivl om, at det norske flyvevåben har troet, at objektet har været en drone, d.v.s. et førerløst luftfartøj – hvis de altså ikke har haft den ubekræftede ufo-landing på Spitzbergen i tankerne. Droner kan benyttes til mange ting lige fra skydemål til luftrekognoscering, i.e. spionage.

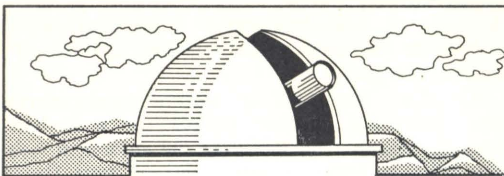
Om der har været tale om en drone eller ej, er umuligt at sige. Det står imidlertid klart, at om det var en drone, så har det ikke været nogen konventionel model, idet der jo ikke – såvidt man kunne se – var højde- eller sideror på genstanden. Genstandens kurs er ikke noget bevis for ufo-teorien. Et lille svævefly, der var rigtigt afbalanceret, kunne godt tænkes at opføre sig som angivet, alt afhængig af de rådende termikforhold på stedet.

Indtil videre er der altså flere forskellige muligheder at vælge imellem. Hvad der er den mest sandsynlige løsning, skal jeg vogte mig for at gisne om, men foreløbig må man nok kalde genstanden for uidentificeret. *ej.*

UFO-NYT nr. 6, 1967

De lænker, som vi ikke fødes med,
lægger vi selv på os i livets lange løb.
Henrik Pontoppidan

Jeg har oplevet, at den groveste intolerance
blev taget i brug for at støtte tolerancen.
Samuel Taylor Coleridge

ASTRONOMI

Mars forskning i dag

Karl L. Veit

(UFO-Nachrichten nr. 132, august 1967).

90 års diskussion om Mars-kanalerne. Hvad er de „mørke områder“ og „striberne“ på Mars? Mange overensstemmende, men også modstridende publikationer. Hvilken forskergruppe kommer sandheden nærmest? Hvor står videnskaben idag?

Facts om Mars efter Dr. P. Stucker:

Siderisk omløbstid:	687 dage
Middel hastighed:	24 km/sek.
Middelafstand fra solen:	228 mill. km
Ækvator gennemsnit:	6900 (Jorden 12756) km
Rotationstid:	24 t. 37 min. 23 sek.
Nærmest Jorden:	56.000.000 km
Fjernest Jorden:	374.400.000 km

Dr. S. von Hoerner og Dr. K. Schaifers

I „Mayers håndbog“, det moderne opslagsværk om universet, Bibliografisk institut, Mannheim, 1960, læser vi om Mars:

„Trods sin ringe størrelse er Mars vel den planet, der mest ligner Jorden. Den har en tynd, meget gennemsigtig atmosfære, som hovedsagelig består af kvælstof, noget argon og kuldioxyd, mens der kun forekommer ilt i meget ringe mængde. Planeten har på grund af sin hældning mod ekliptika samme årstidsvekslen som Jorden. Et tegn på vand er, at polkapperne forsvinder om sommeren. Man kan også observere skyer og tågeslør, der må bestå af iskrystaller. Over ørkenområderne kan man observere støvskyer. På områder i nærheden af ækvator synes der at være plantebevoksning, som består af lavere mosser og lavarter. Middagstemperaturen ved ækvator kan svinge fra +10 grader til +20 grader C, mens temperaturen ved polerne om vinteren når ned på ÷100 grader C. Den gennemsnitlige årstemperatur må ligge på ca. ÷15 grader (+14 på Jorden).“

Dr. P. Stucker

I 90 år har Schiaparelli's opdagelse af Marskanalerne mere eller mindre optaget astronomerne. Dr. P. Stucker, leder af Urania-observatoriet i Zürich, skriver i sin bog „Himmelskunde“:

„Kanalerne danner et netværk af yderst fine linier, der næsten altid løber som efter en linial hen over den lyse baggrund. Mange observatører har sagt god for dem, mens andre aldrig har kunnet få øje på dem. En ting som kan mane til forsigtighed er, at man med mindre instrumenter kan se kanalerne, men med de største teleskoper er der intet spor af dem. .

Det har ikke skortet på vægtige udtalelser, der fuldstændig bestrider tilstedeværelsen af kanalerne, eller som henregner dem under optiske fænomener. Andre har påstået, at de er virkelige kanaler; fornuftsvæseners bygningsværker. Sikkert er det, at de smalleste af disse aftegninger må være mindst 30 km brede og de mere tydelige op til 200 km. Endvidere er der den store længde, ikke sjældent op til flere tusinde kilometer . . .

Her kan fotografier ikke bringe os videre, selvom de i den senere tid har leveret et betydeligt bidrag til Marsforskningen. Da planeten er så lille bliver også fotografier taget med store kikkerter betænkeligt små. De små detaljer går på grund af kornetheden i de lysfølsomme plader tabt, og ved at betragte billederne under mikroskop bliver øjet udsat

for lige så store forstyrrelser, som ved direkte betragtning".

Bruno Bürgel

I Bruno Bürgel's bog „Fra fjerne verdener" erfarer vi om Mars og dens problemer følgende:

„Mange, frem for alt ældre observatører, ser i de lyse områder de samme linier, som har givet anledning til så mange fantasier om de geniale vandvejsingeniører på vor naboplanet. Italieneren Schiaparelli fra Milano var den første der så disse linier. Det skete i 1877. Han gav dem betegnelsen „Kannali" for at viderebringe indtrykket af disse linier, men han ville på ingen måde sige noget om deres natur. Om de virkelig eksisterer i denne form, eller vi bliver narret af synsbedrag. . . Betydende marsforskere med store instrumenter (Schiaparelli, Lowell, Pickering, Perotin, Thollon, Douglas) har tegnet mange enkeltheder i kanalsystemet. Ligger de alle under for synsbedrag? Hovedforfægteren for kanalhypotesen, Percival Lowell fra Flagstaff observatoriet i Arizona, har søgt at bevise, at de mørke linier ikke er de egentlige kanaler, men *vegetationsstriber,* som danner sig på begge sider af kanalerne. Den egentlige kanal er efter Lowell så smal, at den overhovedet ikke kan ses. Derfor træder kanalerne også mest frem om sommeren . . .

Dernæst falder der noget ind: Jo større og bedre kikkerterne blev, des svagere trådte „kanalerne" frem, og i stedet for blev en masse ikke så spændende detaljer synlige".

Dr. Krause og professor Jichow

Arthur Krause skriver i sin bog „Himmelkundskab for enhver" følgende:

„Giovanni Schiaparelli så mellem enkelte mørke områder forbindelseslinier med en sart grå farve. Disse meget lige forløbende kanaler blev snart genstand for almindelig betragtning.

Striden om marskanalerne er endnu ikke afsluttet, da der står to meninger stejlt over for hinanden. Efter den ene mening findes kanalerne virkelig på Mars, dog ikke på den måde, der er fremsat af lægmænd. Efter den anden mening er det øjenforblændelse. Den amerikanske astronom Lowell har gennem flerårige observationer søgt at bevise, at kanalerne virkelig findes. Imidlertid mener han heller ikke, de er menneskeværk. Derimod mener han, at de er vegetationszoner. Det er mere sandsynligt, at kanalerne er synsbedrag, fordi det er lykkedes den tyske astronom Kühl, at bevise ved modelforsøg, hvordan det skulle lade sig gøre.

Den sovjetiske astronom Tichow i Pulkowo har i nyere tid ved farvefilteroptagelser gjort den iagttagelse, at de mørke havflader kan være sumpede områder med tundraagtig plantevækst".

Dr. J. Herrmann

Lederen af folkeobservatoriet i Recklinghausen, Dr. Joachim Herrmann giver i sin bog „Astronomi" følgende udlægning:

„De ældste forsøg på at henføre marskanalerne under synsbedrag stammer fra de tre astronomer Newcomb, Maunder og Pickering. De anfører, at hele marsoverfladen består af talløse små og store flader og punkter. Så kan det ske, at der under dårlige betragtningsforhold danner sig sammenhængende linier, som kan tydes som kanaler. Faktisk kunne Dollfus i året 1948 på Pic du Medi se, at kanalerne faldt fra hinanden i små flager af forskellig styrke og schattering. Lignende observationer var det også tidligere lykkedes at gøre. Efter Münchenastronomen Kühl's eksperiment i 1924 var der længe temmelig stille om marskanalerne, indtil år 1954, da der kom meddelelse fra Mount Wilson observatoriet om, at det var lykkedes at fotografere seks kanaler. Denne opdagelse lod spørgsmålet om marskanalerne flamme op igen, for fotografiet regnes for ubestikkeligt. Men man vil vel kune forklare dem ved, at de snarere er bånd eller „striber" end „kanaler".

Hartmut Bastian

I Hartmut Bastians bog „Safari i verdensrummet" står der:

„Et lysende eksempel på astronomiens romantisk begejstrede lykkeepoke er diplomaten Percival Lowell som ofrede en formue på at grundlægge det også i dag højt estimerede Lowell observatorium (Flagstaff, Arizona), hvis hovedopgave han så i marsforskningen.

Konkurrencen mellem øjet og kameraet er blevet tilspidset af sagen om marskanalerne. Af det menneskelige er de set tusindvis af gange – af kameraet aldrig!

Samtidig med en periheleopposition, altså en række nætter med gunstige observationsbetingelser, opdagede den meget heldige italienske astronom G. Schiaparelli hårfine mørke linier på marsoverfladen, som forbandt grå-grønne områder med hinanden. Som det senere blev bevist, fandtes de samme linier på ældre marstegninger. Åbenbart knyttede der sig til denne forgænger ingen særlig rig fantasi, han fastslog nøgternt, at der fandtes linier på Mars".

E. Penkala

En lignende fremstilling giver E. Penkala i „Verdensaltets undere":

„Hvis der var udstrakte vandflader, søer, have og oceaner på Mars, så måtte man somme tider kune se solen spejle sig deri. Dette er kun sket én gang, Schiaparellis marskanaler viste sig senere som regulært synsbedrag. Jo bedre kikkerterne blev, des

tydeligere viste kanalerne sig at være talrige små pletter. Problemet med marskanalerne burde i dag henvises til en støvet hylde".

Dr. Rud. Kühn

Noget anderledes stiller Dr. Rudolf Kühn sig i sin bog „Himlen fortæller":

„Mars er væsentligt bedre udforsket end de indre planeter Merkur og Venus. En af grundene er, at der er langt bedre observationsmuligheder på Mars, en anden er, at et stort antal fremragende videnskabsmænd har beskæftiget sig med Mars, bl.a. Giovanni Schiaparelli (1835–1910), Eugéne Antoniadi (1873–1944) og amerikaneren Percival Lowell (1855–1916).

Også i vor tid har mange forskere viet sig til Mars' udforskning og de har fundet ud af mange interessante ting.

En gang imellem kan man, under gunstige vilkår, ane tynde rette linier mellem de mørke overfladeområder. Disse såkaldte marskanaler har bragt gemytterne i kog på en måde, der går langt ud over deres sande betydning. I forrige århundrede blev disse kanaler til en mani. Nogle astronomer troede at se dem i et meget stort antal på planeten, og erklærede, at det var en intelligent menneskerace, der ledede det sidste tilbageværende vand til vegetationsområderne gennem et sindrigt kanalsystem. Vi ved i dag, at en sådan antagelse er ren fantasi, men alligevel havde den vundet udbredelse i litteraturen og ikke mindst i den brede offentlighed. Efter nogen tid viste det sig, at jo bedre betragtningsvilkårene var des færre kanaler viste der sig. Det viste sig, at langt de fleste kanaler var synsbedrag. Og det viste den antagelse, at der overhovedet ikke fandtes sådanne fænomener, sig at være forkert, for det er lykkedes for få år siden med de mest moderne instrumenter at fotografere – „marskanaler" – eller i det mindste noget, der ligner. Det er mørke „broer", som forbinder mørkere områder med hinanden".

David Bergamini

Endelig har også Life beskæftiget sig med de videnskabelige gåder og fakta på Mars. Vi citerer fra side 65 i„Naturens undere":

„Som den planet, der er Jorden nærmest – og som måske huser liv – finder vi Mars, som cirkler om Solen i en afstand af 225 millioner km. Selvom Mars er en lille planet – dens masse er kun en tiendedel af Jordens – og ikke er så spændende som Venus, er der dog mulighed for at jordiske astronauter lander på den næst efter Månen. Dens gennemsnitstemperatur er på ca. ÷ 51 grader C, men mennesket kan overleve denne temperatur. Luften på Mars er meget tynd, da undslippelseshastigheden kun er 4,8 km i sek. (på Jorden ca. 11 km i sek.). Atmosfæren indeholder i det mindste noget vand – nok til at dække polkalotterne med et rimlag om vinteren. Et år på Mars varer 687,5 jorddage, og marsdagen varer 24,5 timer. Om natten lyser to blege måner Deimos og Phobos, hvis tværmål er henholdsvis 9 km og 16 km. Der bliver tit sagt, at der kan være liv på Mars, fordi der findes nogle grågrøne flader, der veksler med årstiderne. I kikkertens barneår mente nogle astronomer at se lange, lige linier, der krydsede gennem de røde ørkenområder omkring ækvator. Senere troede nogle astronomer endda, at det drejede sig om kanaler, der var anlagt af intelligente væsener, for at vande den øjensynlig udtørrede planet. Skønt dene formodning stadig bevæger gemytterne, er de fleste astronomer i dag enige om, at der ikke findes sådanne kanaler. De vekslende grågrønne flader findes derimod, det må være lav vegetation eller støvskyer, der bevæges af svage årstidsvinde".

Mariner 4's marsbilleder

En ny fase i marsforskningen indtrådte i 1965. Wulff Heintz giver i sin bog „Planeternes verden" bemærkelsesværdige oplysninger:

„Om natten den 14.–15. juli 1965 fløj sonden Mariner 4 forbi Mars og tog, fra en højde af 17.000 til 12.000 km, 21 billeder, som blev sendt til Jorden. Uden tvivl spiller optagelserne en vigtig rolle ved forberedelserne til det næste Marsprogram for rumsonder. De første 14 billeder viser klart overfladestrukturen, de senere er uklare – måske på grund af ugunstig belysning eller en fejl i optikken – eller også falder de på natsiden af planeten. Der mangler præcis angivelse af, hvor på planeten billederne er taget. Udsnittene er nemlig så små, at man ikke med sikkerhed kan identificere dem på Marskort, men det er sikkert den lyse ørken Amazonis og Mare Sirenum. På nogle kratervægge ses lyse pletter, måske rim eller sne. Om en lille mørk plet har man allerede tidligere ment, at den kunne have noget med de større kratere at gøre. Dete spørgsmål står stadig åbent, da ingen af billederne er taget over disse områder; kraterne på Marinerbillederne er mindre.

For at løse spørgsmålene om ujordisk liv er man i Sovjet begyndt at studere ASTROBOTANIK, men der er masser af indvendinger, bl. a. at hele problemet er for meget koncentreret om jordiske skabninger. Nogle af marsspecialisterne har stillet sig meget afvisende til spørgsmålet om vegetation, fordi vi indtil nu ikke har nogle skudsikre beviser. På den anden side er det lige så forkert efter Marinerturen at sige „intet liv på Mars". Det var overhovedet ikke Mariner 4's opgave, for ingen ekspert ville have vovet at forvente beviser på liv fra så stor en højde

og uden specielle instrumenter. Eftersøgningen efter eventuelle organismer vil først blive optaget i de kommende år med specielle instrumenter. I det store projekt, som amerikanerne forbereder til marsoppositionen 1967/71, spiller biologiske forsøg en væsentlig rolle. Den sovjetiske forskning beskæftiger sig utvivlsomt også dermed, men vi har hørt meget lidt derom.

Der er ingen grund til at tvivle på kanalernes eksistens, også selvom psykologiske synsbedrag spiller ind, for de er enestående for Mars. – På ingen anden planet er der synlige kanaler og endvidere bliver kanalerne beskrevet fuldstændig ens af alle observatører. Endelig er de bredere striber forlængst blevet fotograferet og de er næppe meget forskellige fra de smalle. – Marinerbillederne viser ingen kanaler; men dertil er kanalerne også for brede og for svage mod baggrunden. Vi har dog set, at der findes kratere i nærheden af kanalerne. Om de er kraterkæder vil fremtiden vise".

The Earl Nelson - J. D. Hebwynd og V. A. Bytov

For engelsk læsende læsere må vi her henvise til to bøger. Det er Earl Nelsons „Der er liv på Mars" og James D. Hebwynds og V. A. Rytovs „Det levende univers".Hebwynd er amerikaner og Rytov russer.

Tom Allen - Dr. F. Salisbury, Dr. E. Slipher, W. A. Webb.

Nu skal vi se på nogle moderne publikationer. I Tom Allens bog „Væsener, som endnu ingen har set" skriver han om Marsbiologien:

„Dr. Frank Salisbury er botaniker og professor i plantefysiologi ved Colorado State University, USA. Han siger: „Der er stor sandsynlighed for liv på Mars". Marsliv anser han for: „Meget fint tilpasset og kraftigt – uden den eksistenskamp, som man ofte tror, der er på Mars". Salisbury fortsætter: „Visse ejendommeligheder på Mars er meget lette at forklare, hvis man antager, at de er forårsaget af tænkende væsener. Andre tydninger er naturligvis altid mulige, men vi skal ikke lukke af for teorier, som der ligger sikre observationer bag. Kanalerne er for lang tid siden blevet antaget at være synlige beviser for vandingssystem, der skulle udnytte vandet fra polkapperne til det yderste". Liniesystemet er afsat på samtlige USAF-marskort, der er udgivet af Aeronautical Chart and Information Center, US-Air Force, St. Louis 18, Missouri. Kortene er udarbejdet af E.C. Slipher fra Lowell-observatoriet Flagstaff, Arizona.

Overfladeangivelserne på Mars indeholder også de „årstidige" ændringer, såsom støvstorme, der lejlighedsvis dækker en stor del af overfladen. I henvisningen står der også:„Linierne betegner kanalerne, som er blevet set af mange ansete marsforskere".

Selv om man almindeligvis betegner linierne som „kanaler", så er der også blevet givet andre forklaringer. Major J. R. Randolph skriver i 1959 i tidsskriftet „Ordnance": „Når en ingeniør første gang ser kortet (Lowell-marskortet) uden at vide, hvad det forestiller eller ikke forestiller, så ser han et trafiknet."

W. A. Webb undersøgte i novemberudgaven af „Scientific Monthly" en række forklaringer på marskanalerne. Webb siger: „Når man virkelig sammenligner Lowells og Templers teorier om marsnettet, må man tage i betragtning, at ordningen af marskanalerne ikke er nogen naturlig ordning, som vi kender den fra Jorden. Kun kunstige trafiknet som jernbaner har knudepunkter med fem eller flere linier, som det er tilfældet med netværket på Mars".

Walther Sullivan

Walther Sullivans bog „We are not alone" på tysk „Signale aus dem Weltall" bringer på side 191 et kort bidrag til Marinerbillederne:

„Af Marinerbillederne kan man slutte, at for lang tid siden, mens der endnu var vand, havde bjergene dannet sig. Men kun et par af de 21 optagelser, som nåede til Jorden viser marsoverfladen så tydeligt, at man kan se genstande på 3–4 km's størrelse. Og hele den fotograferede flade beløber sig til én procent af planeten. Så disse billeder kaster kun lidt lys på betydningen af strukturen på marsoverfladen. De kan slet ikke forklare forskellen på de lyse og mørke områder".

Dr. P. Lowell, – Dr. W. H. Pickering

Lowells betragtninger af oppositionen 1894–1905 udvidede kendskabet til Mars betydeligt. Han beregnede, at dens atmosfære kun var halvt så tæt som på toppen af Mt. Everest og at Mars havde meget lidt vand, da smeltningen af polarisen om foråret kun tilførte meget lidt vand. Han og William H. Pickering, der havde betragtet Mars fra Arequipa i Peru, var enige om, at de mørke områder på Mars engang havde været have, men nu var de vegetationszoner. Begge beskrev de enkelte kanaler. De synes at gå fra de mørke områder ind i de rødlige, ørkenlignende regioner og de strålede ud fra mørke pletter eller „oaser", som egerne i et hjul. Når de kunne ses fra Jorden måtte de være flere kilometer brede. Man mente derfor, at det var striber med overrislet land.

Lowell mente, at Mars' særlige kendetegn – årstiderne og linierne – lettest kunne forklares ved tilstedeværelse af liv, skønt andre forklaringer var mulige. I hovedtrækkene tænker de, som antager, at der er en eller anden slags liv, på samme måde i dag.

Rüdiger Proske, Dr. W. v. Braun, Dr. Stuhlinger

Mere end interessant er i denne sammenhæng to mænds udsagn. Rüdiger Proske interviewede Dr. Wernher von Braun, som bl. a. sagde: „Jeg er overbevist om, at der findes intelligente væsener i verdensrummet.“ Og side 76 læser vi: „Fremstødet mod Mars er begyndt. I juli 1965 fløj „Mariner 4“ forbi planeten i en afstand af kun 10.000 km. Billederne, som den optog, viste ingen kanaler og intet spor af vegetation eller liv. Overfladen var arret af kratere, ligesom Månen. Og dog føler de forskere, som tror, at der er liv på Mars sig ikke overbevist. De påviser, at kun 4 procent af marsoverfladen blev fotograferet, og at liv måske kan eksistere under overfladen. Om de har ret vil først vise sig, når den mands planer, som er de mest udviklede, bliver virkeliggjorte: Dr. Ernst Stuhlinger.

R. Proske: Dr. Stuhlinger, De anvender ionmotorer i Deres marsskib. Deres rumskib opnår altså en tophastighed på 150.000 km/t. Hvor længe tager en tur til Mars?

Dr. Stuhlinger: Omkring halvandet år tur/retur.

R. Proske: Hvormange astronauter er der i et skib?

Dr. Stuhlinger: Fire mand, i hele flåden er der 16 til 20 mand. I uheldigste tilfælde kan alle besætninger flyve tilbage i ét skib.

R. Proske: Hvornår vil et sådant rumskib flyve?

Dr. Stuhlinger: Sandsynligvis i 1986.“

Günter Doebel

I „Mennesket er ikke alene“ af Günter Doebel, taler observatorielederen med besøgende:

„De mystiske marskanaler kan man desværre ikke se med denne kikkert, skønt vi til tider anvender næsten 400 x forstørrelse. Men Lyot har set kanalerne, den franske astronom på Pic du Midi i Pyrenæerne. Der står et stort observatorium i støvfri luft, langt væk fra alle forstyrrende lyskilder, 2800 m oppe og dér er der også meget større kikkerter end her (i Køln).

Ja, marskanalerne er i nyere tid også blevet fotograferet. Det er meget sværere end at se dem med det blotte øje i kikkert (!) for øjet finder automatisk de øjeblikke, hvor billedet er helt klart. Det kan kameraet ikke“.

„Tvivler man så slet ikke på marskanalerne i dag?“ „Det er der kun få, der gør. På de billeder, som den amerikanske marssonde har sendt til Jorden er der ingen kanaler, – måske på nær et sted, hvor der er en antydning. I hvertfald har en amerikansk astronom sagt, at han har set en af disse kanaler på Mariner 4's næroptagelser“.

Som afslutning på dette studium bringer vi denne korte beretning fra et amerikansk tidsskrift:

Blev beviset på marskanalerne overset? Den nylig afdøde astronom, Dr. William Pickering, direktør for Düsenantrieb-laboratoriet, som kontrollerede NASA's Mariner 4-operation og Dr. Clyde W. Tombaugh, opdageren af Pluto og marsekspert, har begge udtalt, at Mariner-optagelserne beviser de omstridte „kanaler“ (bedre „vegetationszoner“).

I sin beretning til „Det amerikanske selskab til videnskabens fremme“ sagde Dr. Tombaugh, at på 7 af de 22 marsfotos kunne der ses „kanalstriber og oaser (uforklarede områder ved kanal-knudepunkterne), som er blevet sammenlignet med kort og teleskopiske studier og de stemmer. Dette står i modsætning til avisartiklerne fra juli 1966, som benægtede alle beviser for vanderosion, oceanbækkener eller „kanaler“.

Optagelse nr. 11 (Mare Sirenum grænsende til den sydvestlige del af Atlantis) viser klart en ca. 50 km bred spalte, som krydser ØNØ-randen af et stort krater (i øverste højre side af billedet;) UN nr. 127, marts 67).

Billede nr. 3 (den lyse region SØ for Trivium Charontis) viser et antal krydsende linier i et område, der betegnes „det nyreformede 40-miles-krater“. Hvis den mørke plet, som strækker sig fra øverste højre hjørne er skyggen af en kraterrand, vil dette forudsætte en belysningskilde fra sydvest. Flere andre hovedtræk viser en belysningskilde fra sydvest.

Derfor er det sandsynligt, at det, som betegnes som et krater – er en „oase“ og de lige linier, som udmunder i dette område er „kanaler“. Den kendsgerning, at disse følger et geometrisk mønster, viser, at det ikke blot er revner i jorden, men at de er kunstige. Det er ikke klart, om disse oplysninger blev holdt tilbage i juli 1965, eller om de først fornylig er opdaget på billederne. Samtlige i teksten anvendte bøger kan skaffes gennem: „Ventla-Verlag, 62 Wiesbaden - Schierstein.

En fortsættelse „Er Mars beboet?“ følger i UN 133, sept. 1967 med videnskabelige meninger og udsagn fra kontaktpersoner.

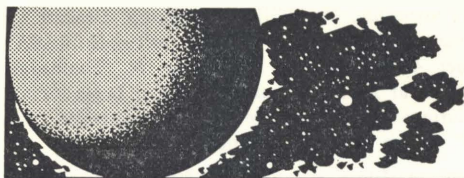
Dette studie viste sig nødvendigt på grund af Antonio Ribera og José M. Olivers formodninger. (se „The strolling astronomer“ feb. 1966 og UN 127/28 marts-april 1967 „Mars foto 11. – en forfalskning?“).

Vi regner ikke nr. 11, der er det relativt bedste af de 22 fotos og det geologisk mest interessante, som en forfalskning.

Da knap 1 procent af Mars blev optaget og endda fra 14.000 km's højde (fra samme højde kan man i hvert fald ikke se liv og exakte enkeltheder) må vi vente på nye forskningsresultater, før vi kan afgøre noget om kanalproblemerne.

Karl L. Veit

UN nr. 132/aug. 67 /OJK

JORDEN RUNDT

UFOer over Europa

Wiesbaden, 18. juli (UPI).

Fra dele af Europa, deriblandt også Tyskland, kommer der rapporter om UFOer i mange forskellige farver, som, efter hvad øjenvidnerne siger, natten til tirsdag bevægede sig på himlen. Militæret udtalte dog, at der havde været ikke identificerbare genstande på radarskærmene.

Først havde besætningerne på 8 franske fly, som befandt sig spredt over hele Frankrig, meldt om UFOer til Orly lufthavnen i Paris. Som man fandt ud af i Orly havde piloterne set det samme: Højt oppe var et lyst strålende UFO fløjet forbi fulgt af to andre på størrelse med middelstore stjerner. Denne første gruppe blev fulgt af en anden. En af disse beretninger kom fra Strasburg kl 01,15, en anden fra Nantes i Bretagne.

Omkring kl. 02,00 indløb der lignende meldinger fra Belgien, Luxemburg og omegnen af Bordeaux. I Holland, hvor der skulle være set en „flyvende tallerken", blev det udtalt, at det sandsynligvis drejede sig om en satellitundergang. Den opfattelse mødte ihvertfald modstand i kontrolrummet i Orly. I løbet af tirsdagen meldte US Air Force hovedkvarteret i Wiesbaden, at soldater fra tre amerikanske luftstøttepunkter havde set klare objekter på himlen. Dette var sket kort efter midnat på støttepunkterne Ramstein, Spangdahlem og Sembach. Endelig meldte talrige norditalienere sig med rapporter om UFOer. Indbyggere i Aostadalen hævdede, at de „flyvende tallerkener" var fløjet mod Schweiz ca. kl. 02,20. Med „ikke usædvanlig hastighed" havde objekterne åbenbart dannet en formation og kastet et rødligt skær på bjergene. Noget lignende blev set i Faenza-området, hvor UFO-erne havde nærmet sig i retning fra Bologna. Borgere i landsbyer i nærheden af Torino nævnte blå og orange lys på tallerkenerne.

Såvel franske som amerikanske myndigheder udtalte, at UFOerne ikke havde været på radarskærmene. Det samme sagde det italienske forsvarsministerium. I Bonn forelå der ingen udtalelser om UFOer.

UFO-beretninger fra flere lande

Paris 18. juli (UPI).

Der tales igen om de mystiske „flyvende tallerkener". Uidentificerede lysende genstande er set af flere personer over Frankrig og andre dele af Europa. Rapporterne stemmer sammen i tid, men afviger i antallet og formen på de sete lyskugler. En indbygger i Villemomble ved Paris har set en skinnende genstand med dobbelt hale flyve lydløst i nordvestlig retning ganske langsomt. Besætningen på en fransk færge på Ärmelkanalen beretter om seks lysende genstande, som lyste ca. 1 minut. Også flere piloter meddelte om glinsende genstande fra forskellige dele af Frankrig. Over Strassburg, ved Nantes og i Bretagne havde piloter den samme observation: En strålende genstand efterfulgt af to mindre i stor højde. Den første gruppe blev fulgt af en mere. Tre fabriksværnsfolk i Konstanz beskriver genstanden som „rødglødende objekt, der fløj fra vest til øst".

Også fra forskellige steder i Sydvesttyskland er der set et ukendt objekt natten til tirsdag. Den blev set fra Bodensøområdet og fra Schwarzwald kort efter kl. 01,00.

Stuttgarter Nachrichten, 19. juli 1967
UFO-Nachrichten, august 1967 /OJK

UFO-TEKNIK

En kuriøs følge af hypotesen om det frastødende felt: UFOernes form

Af Jean Goupil

I „Phénoménes Spatiaux“ nr. 11 fra marts 1967 har vi gennemgået de følger, som kunne forudses ved brug af et frastødende kraftfelt.

Vi vil nu præcisere den virkning, som den frastødende indretning skal udøve for at undgå chokbølgefænomenerne og varmepåvirkningen ved stor hastighed. Som vi vil se, er konklusionen af dette studium temmeligt overraskende: Det er nemlig muligt, (gående) ud fra den fremsatte betingelse, at udlede genstandens optimale form, og man genfinder uden vanskeligheder tallerkenernes og cigarerne klassiske profil..

1. - Basishypotese.

Lad os antage, at vi har en generator 0, som indvendigt i en sfære med radius R_0 kan skabe et konstant fradstødende felt af værdi G_0 (m/s²), feltet værende lig nul udenfor radius R_0.

Lad os antage, at denne generator bevæger sig fremad med hastigheden V_0 i en atmosfære, som vi for at forenkle beregningerne antager er meget tynd. Det er nøjagtigt det samme, hvis man antager, at generatoren står fast, og så studerer, hvor dan de partikler opfører sig, som bevæger sig mod denne med hastigheden V_0, som vist på fig. 1.

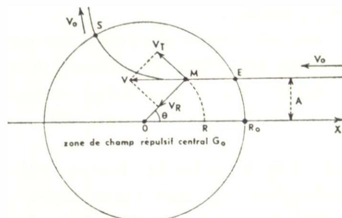

Fig. 1

En partikel M, kastet parallelt med aksen Ox og i en afstand A fra denne, går i E ind i den sfære, som afgrænser zonen med det frastødende felt. Denne partikel bliver afbøjet og går ud i S.

Vi vil studere formen af de forskellige mulige baner som funktion af afstanden A.

2. - Resume af beregningen.

Ved at bruge princippet om energiens bevarelse, og så opløse hastigheden V i dens to komposanter: tangentiel (V_T) og radial (V_R), kan man skrive:

$$(1) \qquad V_0^{\,2} = V_R^{\,2} + V_T^{\,2} + 2\,G_0\,(R_0 - R)$$

På den anden side, da det drejer sig om en central kraft, er det areal, som dækkes pr. tidsenhed af vektoren OM en konstant, hvilket medfører:

$$(2) \qquad V_T = \frac{A\,V_0}{R}$$

Da vi kan skrive:

$$V_R = \frac{dR}{d\theta}\,\frac{V_T}{R}$$

får vi:

$$(3) \qquad V_R = \frac{dR}{d\theta}\,\frac{A\,V_0}{R^2}$$

Kombinationen af ligningerne (1), (2) og (3) giver os:

$$(4) \qquad \frac{d\theta}{dR} = \frac{A}{R^2\sqrt{1 - \frac{A^2}{R^2} - \frac{2\,G_0}{V_0}\,(R_0 - R)}}$$

Denne ligning bliver forenklet i et særligt interessant tilfælde. Det drejer sig om grænsetilfælde, hvor:

$$(5) \qquad \frac{1}{2} m V_0^2 = m G_0 R_0$$

d.v.s. når hastigheden V_0 når en så høj værdi, at det frastødende felt G_0 kun lige netop kan bremse de partikler, som ankommer til aksen.

Vi har så:

$$(6) \qquad \frac{d\theta}{dR} = \frac{1}{R\sqrt{\frac{R^3}{A^2 R_0} - 1}}$$

Integrationen af denne differentialligning giver os banernes pol(ar)ligning:

$$(7) \quad \theta = \frac{2}{3} \text{arc tg}\left(\pm\sqrt{\frac{R^3}{A^2 R_0} - 1}\right) + \frac{\alpha + \pi}{3}$$

θ og α er udtrykt i radianer, hvor α er vinklen mellem radius OE og aksen Ox.

Denne temmelig barske ligning kan faktisk oversættes temmelig enkelt, som det er vist på fig. 2:

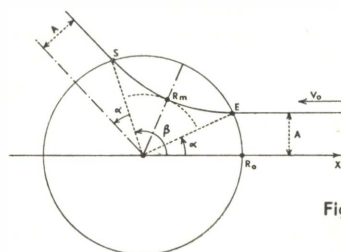

Fig. 2

Vinklen β er givet, i grader, ved:

$$(8) \qquad \beta^0 = 120^0 - \frac{\alpha^0}{3}$$

og den minimale indfaldsvinkel R_m ved:

$$(9) \qquad R_m = \sqrt[3]{A^2 R_0}$$

Det er i dag, livet skal leves. Søg ikke i dag efter bekymringer for fremtiden. – De kommer let nok af sig selv.

Mangt et klogt ord bliver sagt for spøg, men det er ingen ting mod alle de dumheder, der siges for fuldt alvor!

Edith Caine

---

3. - Tegning af banerne.

Vi kan nu tegne alle banerne ved at variere paramentret A. Resultatet viser sig på fig. 3.

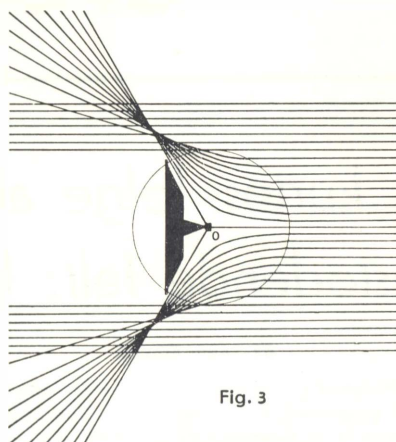

Fig. 3

Vi konstaterer:

1) at i genstandens kølvand danner der sig et **cylinder af tomrum,** med radius R_0, som vil forsvinde hurtigt, hvis lufttrykket er stort, men som kan bestå i længere tid i en tynd atmosfære.

2) at det frastødende felt er unødvendigt bagud, i en konus med en halvvinkel på 60^0 i toppen. Ingen partikel kan nemlig komme ind i denne konus, i hvert fald ikke i afgrænsningen af beskyttelsessfæren. Det drejer sig således om en veritabel forbudt zone.

4. - Optimale former for genstandene.

Hvis vi skal forestille os en genstand, som bruger et frastødende felt som det, vi lige har beskrevet, er det klart, at:

1) Denne genstand skal i sin helhed være placeret i den zone, som er forbudt for de indkommende partikler, og skal bruge dette brugbare volumen så godt som muligt.

2) Den skal selv være placeret i en zone, hvor det frastødende felt ikke eksisterer, dette for at undgå de enorme og unødvendige mekaniske påvirkninger på dens struktur, som ville være resultatet.

Kun den bagudvendende konus tilfredsstiller disse to betingelser, og man konstaterer, at:

1) Genstanden har en tronkonisk form, hvis basediameter ikke kan overstige 2 R_0.

2) Den har en mekanisk meget stærk bæremast, som i sin top O bærer generatoren for det frastødende felt.

3) Den drives paradoksalt nok frem langs med

konusaksen, og ikke lateralt (sidelæns) som et konventionelt aerodynamisk objekt ville gøre det.

Disse tre egenskaber er meget karakteristiske for de flyvende tallerkener, og i særdeleshed den sidste.

Med hensyn til de to første er det nok at kaste et blik på fig. 4 og 5 for at blive overbevist om, at for en vis type flyvende tallerkener, som har været fotograferet i Rouen og i USA, er ligheden i udformning slående.

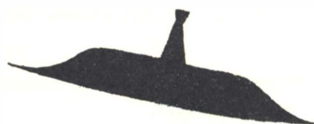

Fig. 4.

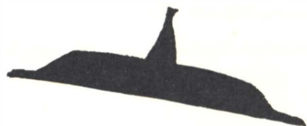

Fig. 5.

Når det drejer sig om fremdrift i meget tæt atmosfære, kan det være nødvendigt at placere nogle bigeneratorer for frastødende felt på genstandens base.

Når det drejer sig om fremdrift i meget tynd atmosfære eller i det interplanetariske rum, fremkommer der en meget interessant egenskab: den tomme cylinder, som er skabt i genstandens kølvand, kan bruges.

Der kan så kun være tale om een form: en cigars.

Denne cigar, forsynet med en enkelt generator for frastødende felt i sin forende, kan kun bevæge sig med stor hastighed i en meget tynd atmosfære. Den kan bruges til interplanetariske rejser, men vil være tvunget til at bevæge sig langsomt, hvis den kommer ned i de tættere lag i atmosfæren.

Desuden vil der fremkomme nogle meget tydelige kondenseringsfænomener, som skyldes undertrykket fremkaldt af tomrumscylinderen. Cigaren vil være omringet af skyformig turbulens, som vil følge den i dens bevægelse.

Hvis cigarformen dog skal bevares for en genstand, som bevæger sig i atmosfæren, vil det være nødvendigt at forudse nogle »frastødningsaggregater« på siderne, beregnet på at fjerne luftlagene fra cylindervæggen.

5. - Forbindelser mellem generatorerne for frastødende felt og lysfænomenerne.

Skabelsen af et frastødende felt medfører fremkomsten af et større eller mindre tomrum i umiddelbar nærhed af genstanden. Ved tryk på mellem 0,05 og 5 mm kviksølv kan der opstå lysfænome-

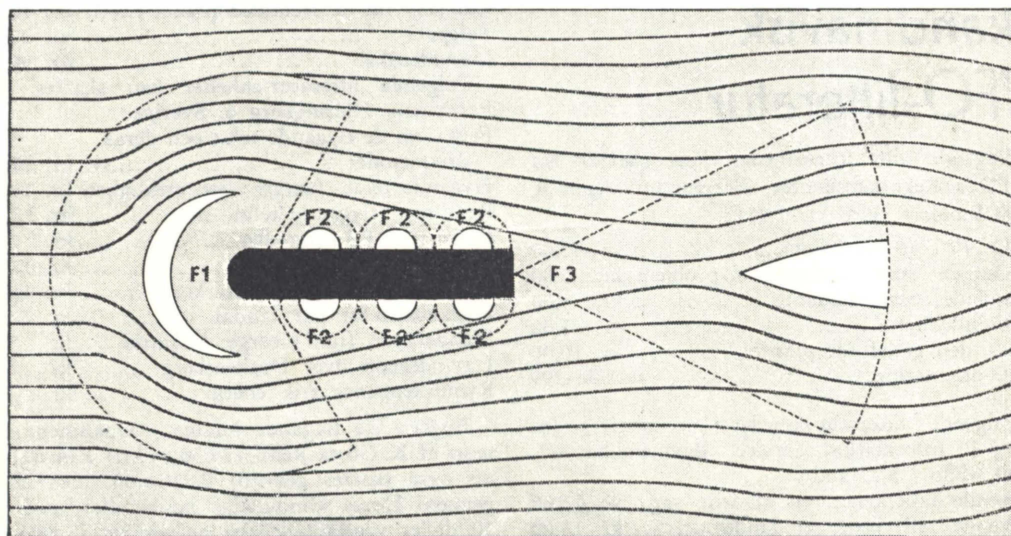

Fig. 6.

ner, hvis der bliver skabt et pulserende magnetisk felt eller et højfrekvent elektromagnetisk felt med tilstrækkelig intensitet.

Lad os på forhånd antage eksistensen af disse felter, betragtet som biprodukter til det frastødende felt.

Man skulle så konstatere følgende fænomener:

a) **I tilfældet med et enkelt frastødningsaggregat** med stor effekt, montert på forenden af en cigar, kan der skabes en halvkugleformet lysende zone, centreret på aksen og klart adskilt fra genstandens forende (det frastødende felt, meget intenst ved cigarens spids, frembringer på dette punkt et for stort tomrum, som forhindrer tilsynekomsten af lysende afladninger).

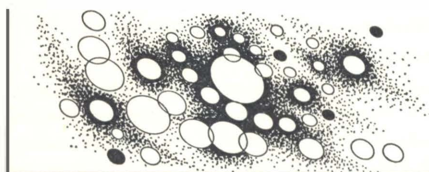
b) **Brugen af frastødningsapparater på siderne,** med svag effekt, giver en begrænset dybde på afladningszonerne. Man opnår udseendet af »koøjer«, firkantede eller cylindriske afhængigt af frastødningsapparaternes form; disse koøjer har selvfølgelig temmeligt uskarpe konturer.

c) **Et meget kraftigt frastødende felt, rettet bagud,** ville give en kraft, som kan bruges til genstandens fremdrift. Det er interessant, i dette tilfælde, ikke at give konusen, som afgrænser aktionszonen, en stor radius, da alene dé **komponenter**, som er parallelle med aksen, kan bruges **til** fremdrift. Den lysende zone vil således ikke antage form af en halvkugle, men (se fig. 6) af en »flamme«, centreret på aksen i en forholdsvis stor afstand fra cigarens krop. Denne flamme kan minde om fremdrift ved en konventionel reaktor(motor), men det drejer sig i virkeligheden ikke her om forbrænding.

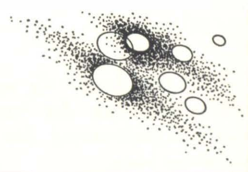
Mange vidnesbyrd ser ud til at stemme overens med disse forudsætninger.

Figur 6 viser en omtrentlig placering af de lysende zoner fra hovedfrastødningsaggregatet F1, de laterale frastødningsaggregater F2 og fremdriftsfrastødningsaggregatet F3.

Phénomenes Spatiaux nr. 14, december 1967 / Guy Markus

DIVERSE

Skandinavisk UFO-litteratur

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra SUFOI's Regnskabskontor, Borgmestervangen 8, 8900 Randers (giro 11 77 25).

UFO-NYT (8 nr. årligt)... ... ...kr. 32,00
UFOer, det største videnskabel. problem kr. 5,00
Trinidade observationerne ... ... kr. 3,00
UFO-billedhefte ... ... kr. 3,00
Mars, den gådefulde planet ... ... kr. 10,00
UFO-orientering ... ... se side 299

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra IGAP Information Service, Bavnevolden 27, 2760 Måløv, Sjælland.

Flyvende tallerkener, en alvorlig sag kr. 13,00
Flyvende tallerkener er landet ... ... kr. 13,00
Hvad sker der på Månen? ... ... kr. 3,00
Rumskib fra en fremmed planet ... ... kr. 16,50
Telepati ... ... kr. 20,00
Livsvidenskab ... ... kr. 30,00

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra: Parthenon, Hälsingborg 6, Sverige:

Fakta om de flygande tefat och deras drivmetoder ... ... sv. kr. 17,50
Flygande tefat - fantasi eller verklighet? kr. 18,50
Resa med flygande tefat ... ... kr. 7,50
Budskapet från rymden ... ... kr. 7,50
Vänner i Universum ... ... kr. 17,50
Kontakt med rymdmänniskor ... ... kr. 12,00
Flygande tefat har landat ... ... kr. 22,50
Meddelande från George Adamski ... kr. 5,50
I rymdskepp över Drakensberg ... ... kr. 4,50
Rymdskeppenes fria energi ... ... kr. 2,75

Bogen: De flygande tefaten - Dokument och teori af K. Gösta Rehn (24,50 sv.kr.) kan muligvis også skaffes gennem Parthenon, men ellers gennem Deres almindelige boghandler med ca. 10 dages ventetid. Bogen er udgivet i 1966 på Zindermans forlag.

KONTAKTADRESSER I DANMARK

København og omegn.

2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRREBRO UFO-KREDS:
Willy Wegner, Østre Strandvej 19, 2650 Hvidovre/Avedøre.
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35 tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
4591 FØLLENSLEV: Fru H. Olrik, Græsmarken, tlf. (03-469) Havnsø 132.
3400 HILLERØD: Wagn O. Jensen, Fredskovhellet 12, 2., tlf. (03) 26 57 06.
2970 HØRSHOLM: X.P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, „Vildbanehøj", tlf. (03 740). Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4000 ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2 mf.
4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Slotsgade 54, privat tlf. (03) 52 12 53.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergården", tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
6040 EGTVED: A. Hauser, Vork.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.
8500 GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (06) 320577, Voldby 255.
8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.
6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenraavej 43, tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

5300 KERTEMINDE: Poul Trier Rasmussen, Ahlefeldtsvej 21.
5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

KONTAKTADRESSER I NORGE

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 – Tlf. 29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Østersundsgt. 24.
TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8, 9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien, 9000 Tromsø.
TROMS INNLAND: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

Piloter og landsbybeboere betragter blå og orange objekter . . .

Beboere i Schweiz og Italien har i de sidste 24 timer i stort tal ringet til politistationer og sagt, at de har set mystiske lys, sandsynligvis „flyvende tallerkener". De taler om runde, cylindriske, cigarformede eller flammende objekter. De fleste har kunnet følge UFO-erne over et minut. Indbyggerne i Aostadalen i Italien har set tallerkener, der kastede et rødligt skær på bjergene. I Faenza-området, hvor UFO-erne skal have nærmet sig fra Bologna, blev farverne angivet at være blå og orange.

Efter hvad meterologerne siger, kan det have drejet sig om meteoritter eller atmosfæriske reflekser. I luftvåben-kredse ytres der, at det muligvis var en kunstig satellit, der brændte op. Formodentlig drejer det sig om en „Cosmos"-satellit. Lederen af Bochum observatoriet Heinz Kaminski regner med, at de mærkelige rapporter fra hele Europa har en højst almindelig forklaring. I hele Europa var det yderst fint vejr. Nattehimlen var overalt meget klar. Folk blev længe oppe. De kiggede i kikkerter og så ting på himlen, som man ikke med det blotte øje kan se. Og så begyndte fantasien at spille ind.

Kaminski udelukker dog ikke, at der virkelig er set ukendte genstande. „Det kan dreje sig om forsøgsmaskiner, som offentligheden endnu ikke kender", mener han. Han udelukker dog heller ikke, at det kan have været satellitter. Dog betegner han den tanke, at det kan være genstande fra andre planeter, som „det rene idioti".

„Rhein. Post", 19. juli 1967
UFO-Nachrichten, aug. 67 /OJK